

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 269

Oorlogswinstmakers

20 Cents
40 Centimes

22 1/2 CENT

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM

Alleenvertegenwoordiger voor België: EDM. VAN TASSEL en A. VAN OPSTRAAT

OORLOGSWINSTMAKERS.

HOOFDSTUK I.

De familie Piggott winkelt.

Het was op een fraaien lentedag, buitengewoon warm voor een land als Engeland, dat een verbazend groote grasgroene automobiel met luid getoeter het Strand opzwenkte, en staan bleef voor den winkel van de heeren Stewart en Middleton, de bekende meubelfabrikanten.

Het woord „winkel” moet men hier niet al te letterlijk opvatten, want de zaak van Stewart en Middleton beslaat bijna een geheel blok en een tweeduizendtal employés en winkelbedienden vinden er een bestaan.

Het is wellicht niet de fijnste zaak van Londen, maar zeker een van de duurste, en men kan er van alles krijgen, van slaapkamerameublement in stijl van Lodewijk XVI tot Oud-Hollandsche eetkamers, heerenkamers in Queen Annestijl, boudoirs, die imitaties zijn van het beroemde salon van Marie-Antoinette, kortom — iemand met een ruime beurs kan bij Stewart en Middleton zijn geheele huis van den kelder tot den zolder laten inrichten.

Hij behoeft slechts een zeker bedrag te noemen, wat hij verlangt uit te geven en nog dienzelfden dag trekt een geheel legertje behangers, stucadoors, stoffeerders en andere werklieden in zijn geheele ledige woning, welke hij den volgenden dag reeds zou kunnen betrekken.

De grasgroene auto had door hare grootte en door

Raffles No. 269.

de opzichtige livrei van den chauffeur en den palfrenier die naast hem zat, vrij spoedig de aandacht getrokken in deze drukke winkelstraat.

De chauffeur was een man, die blijkbaar niet afkeurig was van een goed glas whisky, hetgeen duidelijk viel waar te nemen aan de rossige tint van zijn reukorgaan.

Hij had rood haar, hetgeen niet bepaald kleurde bij de nuance van zijn livrei, die olijfgroen was en zoodanig bezet met gouden passementen, dat men van dat laken weinig meer zag.

Hij haastte zich volstrekt niet met van zijn plaats te komen, en scheen dit zelfs met eenigen tegenzin te doen.

Hij liep naar het portier en opende het, nog juist even voor de congiege van de groote winkelzaak ijverig was komen toesnellen.

Uit de auto stapten drie personen, twee dames en een heer.

De heer was een man van omstreeks vijftig-jarigen leeftijd.

Zijn gelaat miste volkomen tedere uitdrukking die men anders op menschenlijke wezenstrekken pleegt aan te treffen in goeden of in kwaden zin.

De achterzijde van een bord of een billardbal zou waarschijnlijk van meer innerlijk bewustzijn hebben getuigd.

Het was een volkomen glad gelaat, en als men er dan met geweld eenige gelijkenis met iets levends in had willen zien, dan zou het moeten zijn met een varken.

Men versta ons wel — niet met een oud, kwaadaardig varken, dat er soms isegrimmig genoeg kan uitzien, maar met een schuldeloos rose biggetje, nauwelijks aan den moederschoot onttoegen, en zich van de boosheid der wereld nog niet bewust.

Zijn ooren stonden zeer ver van zijn hoofd en waren zonderling gepunt, zijn oogen waren zeer licht blauw en klein, zijn oogharen en wenkbrauwen geelwit, zijn neus breed en plat, met duidelijk zichtbare neusgaten, zijn lippen dik, zijn voorhoofd rond.

Zijn hoofd ging bijna zonder eenigen merkbaaren overgang in zijn romp over, hetgeen de gelijkenis met het zoeven genoemde zoogdier nog meer deed uitkomen.

De kleur van het gelaat was zacht rose, en er lag op dit oogenblik een vredige uitdrukking over, die bij een ander waarschijnlijk trots had geheeten.

Deze heer was Stanley Piggott, en wie wist, dat hij sedert kindsbeen groothandelaar in Amerikaansch spek en Engelsche varkens was geweest, zou er zich waarschijnlijk minder over verwonderd hebben dan anderen dat hij in uiterlijk zoo zeer was gelijken op het gedierte dat hem rijk had gemaakt.

Hij werd op den voet gevolgd door Mevrouw Theodora Piggott, een spichtige dame met een zuurzoet gezicht, alsof het weken in azijn gelegen had, stroogeel haar evenals haar echtgenoot en gekleed in paarse zijde, met een klein coquet hoedje op, dat wellicht tien pond sterling had gekost, maar haar daarom niet minder bespottelijk stond.

De laatste die uit de auto trad, was Grace Piggott, de dochter van het zoeven beschreven tweetal.

Wie het bevallige meisje met de donkere oogen en het prachtige, kastanje-bruine haar aanzag, vroeg zich tevergeefs af, door welk een zonderlinge speling van de natuur de beide zeer-leelijke menschen, die haar ouders waren, het aanschijn hadden kunnen geven aan dit bekoorlijke schepseltje! Zij geleek in niets op haar moeder, en van haar vader had zij evenveel als een nachtegaal van een vleermuis.

Zij droeg een eenvoudig, maar smaakvol wit gewaad, en een hoed van fijn Panamastroo, die haar lief figuurtje op het voordeeligt lieten uitkomen.

De chauffeur had het portier weder gesloten, en

keek nu het drietal achterna met een blik, waarin een wereld van spot, minachting en medelijden lag.

Maar het drietal merkte hier niets van en stevende met opgericht hoofd het magazijn binnen, waar de eigenaar van den grasgroenen wagen aanstonds door een als een knipmes buigenden chef de reception werd ontvangen.

De man was een menschenkenner en hij had in een oogwenk begrepen, welk vleesch hij in de kuip had.

„Oorlogswinst!”, verkondigden de kostbare ringen met de glinsterende steenen, die aan de dikke vingers van den varkenshandelaar schitterden.

„Oorlogswinst!” riepen de juweelen dasspeld, de diamanten knoopjes in het overhemd, de diamanten manchetsknoopen.

„Oorlogswinst!” schreeuwde de paarden halsketen die om den schralen hals als van een bejaarde kip van mevrouw Piggott lag.

In het kort — het waardige tweetal zweette oorlogswinst uit alle poriën, en de chef wreef zich, al was dit dan niet zichtbaar, de handen over dezen vetten buit.

— Waarmede kan ik u van dienst zijn, mijnheer en mevrouw? vroeg hij op suikerzoeten toon.

— We komen je winkeltje eens bekijken, vriend-lief, antwoordde mijnheer Stanley Piggott met een daverenden lach, die als een ver onweer door de vestibule rolde.

Misschien was de chef wel eenigszins gekwetst door deze kenschetsing van de zaak, waaraan hij de eer had verbonden te zijn, maar in ieder geval liet hij er niets van merken.

Integendeel, hij bleef glimlachend buigen en hernam:

— Ik ben geheel tot uw dienst, mijnheer! Ik ben er zeker van, dat ge bij ons uw keus zult kunnen doen. Heeft u misschien een fraai buffet, een sofa, een bonheur du jour noodig?

— Een bonnerdesjoer? herhaalde mevrouw Theodora Piggott snibbig. Denkt u dat ik aan een bonnerdesjoer voldoende heb? Laat ons eens een paar ameublementen zien, voor een eetkamer, een zitkamer, een slaapkamer, een billardkamer, een ontvangkamer, een badkamer, een werkkamer, een kamer voor de boojen, een tuinkamer, een danszaal, een salon, nog een salon, nog een tuinkamer, een bibliotheek, een rookkamer, een galerijenzaal, een boedoewaar, nog twee slaapkamers,

een serre, nog een rookkamer, een muziekkamer, en nog twee ontvangkamers — dat is alles wat wij van u verlangen!

De chef meende te bezwijmen.

Zulk een geweldige bestelling had zelfs zijn firma nog zelden te boeken gehad.

Hij had een notitieboekje te voorschijn gehaald en trachtte den woordenstroom van mevrouw Piggott bij te houden.

Midden in haar opsomming echter had hij het moeten opgeven, en een hulpbehoevenden blik op Grace geworpen, die glimlachend het aantal vertrekken nog eens opnoemde.

Toen zij daarop gereed was, riep de chef verheugd uit:

— Maar niets zal gemakkelijker zijn dan dat, mevrouw! Wij hebben een verbazende keuze, van de eenvoudigste tot de sierlijkste stijlen!

— De stijl dien wij moeten hebben, mijnheer, is de dure stijl, riep Piggott uit met denzelfden rollenden lach van zooveen.

Zijn dochter trok de fijngeteekende wenkbrauwen op en wierp haar vader een bestraffenden blik toe.

— Papa bedoelt, dat het er minder toe doet, wat de prijs is, mijnheer, mits u ons slechts iets moois verschaft!

— O, daar kunt u op rekenen, Miss! riep de chef vol geestdrift uit. Wij hebben juist eenige nieuwe ontwerpen doen uitvoeren, waarvan ik zeker ben, dat zij u zullen bevallen. Zoudt gij zoo goed willen zijn mij even te volgen?

Mijnheer Stanley Piggott en mevrouw Theodora Piggott waren zoo goed, en volgden den chef naar de groote toonkamers, die zich over de geheele lengte en breedte van de eerste verdieping uitstrekten.

Mevrouw had een gouden face à main voor het oog gebracht, en bekeek de fraaie meubelstoffen, de gobelins, de sierlijke meubelen uit allerlei tijdperken alsof zij er verstand van had.

De heer Piggott toonde zich nog een weinig onverschilliger, en liep met de handen op den rug, en zijn

neus in de lucht rond, telkens de stereotype vraag herhalend:

— Heeft u niets duurders?

Totdat Grace hem eindelijk vrij gevoelig met de punt van haar parasol in de zijde prikte, en hem een waarschuwend blik toewierp die hem eindelijk tot zwijgen bracht.

Het scheen dat het jonge meisje tamelijk veel invloed uitoefende op den importeur van Amerikaansche vet!

Zoo ging de kleine optocht van de eene toonkamer naar de andere en na een paar uren zoeken was het meubilair voor een half dozijn kamers althans uitgezocht, en trok het echtpaar zich doodelijk vermoeid terug, uitgeleide gedaan door den als een knipmes buigenden chef.

De chauffeur van de grasgroene auto zat kalm op zijn stuurstoel, bezig met het lezen der kranten en maakte niet al te veel haast om zijn lectuur weder uit zijn handen te leggen, terwijl de palfrenier zich ook al niet bepaald uitsloofde om het portier te openen.

De heer Piggott bromde een paar nijldige vloeken tusschen de dikke lippen.

Hij mompelde iets van „luie vlegels” en „onbeschaamde rekels”.

Hij beklagde zich inwendig bitter over het gemis aan eerbied, dat zijn pas aangeworven personeel voor hem betoonde, maar wachtte er zich wel voor dit openlijk te doen blijken, uit vrees hij midden op straat zou worden uitgelachen.

Trotsche blikken om zich heen werpend, als om zich te overtuigen, of wel iedereen op hem lette, zijn kostbare auto, zijn kostbare vrouw, en zijn eigen kostbaren persoon in het licht geruite pak bewonderde, stapte de heer Piggott weder in den prachtigen wagen en liet zich met een zucht van welbehagen in de dik gepolsterde kussens vallen.

Daarop beval hij met een stentorstem:

— Rijd ons naar Dixon, hier aan het Strand — ik wil twee vleugelpiano's koopen!

HOOFDSTUK II.

Raffles verzint een plan.

Omstreeks vier dagen later wandelde een man in de kracht van zijn leven met den grootsten smaak en toch eenvoudig gekleed langs Covent Garden, met dien langzamen stap van menschen, die niets om handen hebben, en geen vrees behoeven te koesteren hun tijd te verspillen.

Hij had een fijn besneden gelaat met trekken die energie en stoutmoedigheid uitdrukten, en donkergrijze oogen, onder een hoog, breed gewelfd voorhoofd.

Zijn juiste leeftijd viel moeilijk te bepalen, maar aan de slapen begon zijn haar reeds te grijzen.

Deze man was John Raffles, de Grootte Onbekende, op wiens aanhouding Scotland Yard een zeer hooge som had gesteld, welke echter nog niemand had weten te verdienen.

Dat hij hier ongestraft en zonder zich in het minst te bekommeren om de dienaren van den Heiligen Hermandad, dié hij op zijn weg tegenkwam, kon rondloopen, was eenvoudig toe te schrijven aan de omstandigheid, dat iedere Londenaar die zijn wereld kende, hem zou houden voor Lord William Aberdeen, den welbekenden Vice-President van de beroemde Windsor-Club, en zeker geen seconde zou durven aannemen, dat zijne Lordschap identiek was met den langen gezochten Lord Lister alias John Raffles.

Hij had omstreeks een uur geleden het fraaie heerenhuis aan de Regentstreet verlaten, hetwelk hij in zijn hoedanigheid van Lord Aberdeen met zijn trouwen vriend Charly Brand bewoonde, met geen ander doel, dan om een wandeling te ondernemen.

Zoo was hij, bijna zonder het zelf te weten, Covent Garden genaderd, een der deftigste straten in het centrum van Londen, en zeker ook een van de oudste.

Hij kwam nu in de buurt van een groot huis, waarvan hij wist, dat het onlangs voltooid was, en dat in de plaats was gekomen voor twee andere, kleinere huizen van zeer eelden datum, die daartoe met den grond gelijk waren gemaakt.

Het was geheel van grijs natuursteen opgetrokken en

de bouwmeester had blijkbaar zijn best gedaan om het uiterlijk te doen gelijken op een van die prachtige middeleeuwsche paleizen, waaraan Genua en Napels zoo rijk zijn.

Misschien was hij in deze imitatie zelfs te ver gegaan, met het gevolg, dat het geweldige gebouw een overvloed van gaanderijen, spitsboogvensters, spitse torentjes, krullen en tirrelantijnen in steen, breede trappen met marmeren leuning en terrassen, loggia's en andere buitenissigheden, die wellicht in het land der citroenen ter plaatse geweest zouden zijn, indien ze wat meer bescheiden waren aangebracht, maar in deze stad van den mist vrij eigenaardig aandeden.

Het huis was aan alle zijden omgeven door een grooten tuin, die aan de zijde van de straat was afgesloten met een hoog verguld hek.

De breede deuren van dit hek waren op dit oogenblik wijd geopend, en voor het trottoir stonden twee kolossale vrachtauto's, reusachtige meubelwagens, waarop met groote letters de firmanaam „Stewart & Middleton" geschilderd was.

Een dozijn stoere kruiers was druk bezig den inhoud van deze meubelwagens af te laden en door den tuin, een der terrassen op, naar de voornaamste buitendeur te dragen, die eveneens wijd openstond, en waar een soort opzichter had post gevat.

Daar werden prachtige sofa's, leunstoelen van het zwaarste leer, dikke tapijten, zware tafels, stoelen en andere meubelen uit de meest uiteenlopende tijdperken naar binnen gedragen, en verdwenen als in den opgesperden muil van een niet te verzadigen roofdier.

Sommige stukken, die voor de derde of vierde verdieping bestemd, te zwaar waren om ze de trappen op te dragen, werden opgeheschen en verdwenen dan door een der ramen.

Raffles kwam langzaam naderbij en keek eenige oogenblikken belangstellend toe, waarbij hij gezelschap werd gehouden door een aantal kruideniersbedienden en leegloopers, die aan het geval hun volle aandacht wüdden.

Hij ging in zijn herinnering na, wie wel de eigenaar van dit opzichtig fraaie huis zou zijn, dat blijkbaar speciaal voor hem gebouwd was, en eindelijk had hij den naam gevonden: het was Stanley Piggott, de oorlogswinstmaker, over wiens levensmiddelenwoeker eenige volksbladen de bitterste klachten hadden geuit, terwijl ook in een der regeeringsorganen den spekimporteur harde noten te kraken waren gegeven.

Als hij trouwens nog mocht twifelen, dan zouden de opmerkingen welke hij rondom zich hoorde uit hem wel aanstonds op de hoogte hebben gebracht.

— De rijke Piggott komt in dit huis, jongens! riep een kwajongen van een jaar of twaalf, tot een paar andere. Mijn vader is kruier bij Stewart en Middleton — kijk, daar staat hij, bij het terras!

— Piggott? Is dat niet die schelm, die voor duizenden ponden bedorven spek aan het leger heeft geleverd?

— En die een zaakje van een paar millioen heeft gemaakt door voor een appel en een ei Amerikaansch spek in te slaan en het net zoo lang aan ons stakkers te onthouden, tot de prijzen tienmaal zoo hoog waren?

— Ja, dat is hij! En nu komt hij in dat prachtige huis te wonen! Kijk me die meubels eens — allemaal met onzen honger gekocht!

Een dof gemompel volgde op dezen uitroep.

Op dat oogenblik kwamen een zestal werklieden, blijkbaar behangers, uit het groote huis met hun tasch met gereedschap onder den arm.

Het was blijkbaar, dat er daar binnen met vollen stoom gewerkt werd.

Naar allen schijn wilde Piggott zoo spoedig mogelijk zijn paleis binnentrekken, en het oude eenvoudige huis in de Queen Annestreet, waar hij tot dusverre zijn zaken gedreven had, voor goed ontluchten.

Raffles wandelde langzaam verder.

Een honderdtal meter verder keerde hij zich nog eens om, en zag juist hoe er opnieuw een wagen kwam aanrijden, die zeker weder een nieuwen voorraad aanbracht.

In gedachten verdiept liep Raffles voort.

Zijn geest scheen zich ergens mee bezig te houden, want nu en dan vloog er een zonderlinge spottende glimlach over zijn gelaat.

Toen scheen hem iets in te vallen.

Hij stond stil en wenkte een voorbijrijdende huurauto.

— Naar Regentstreet, het huis van Lord Aberdeen — riep hij den chauffeur toe.

Een kwartier later stond de auto stil voor het fraaie huis.

Raffles stapte snel uit, betaalde den chauffeur en ging de villa binnen.

Hij ontdeed zich in de vestibule van zijn overgoed, dat door den trouwen kamerbediende Gaston in ontvangst werd genomen en begaf zich aanstonds naar de bibliotheekzaal, waar hij wel wist, Charly Brand te zullen aantreffen, die in het dagelijksch leven de taak van secretaris van Lord Aberdeen vervulde.

De jongeman was bezig met een werkje, dat al zijn aandacht in beslag scheen te nemen, namelijk het bijhouden van een dik register, dat volgeplakt was met allerlei uitknipsels uit tal van binnen- en buitenlandse bladen, zorgvuldig geordend en geregistreerd.

Naast hem lag een stapeltje bladen en in de rechterhand hield hij een geweldig groote schaar.

Hij legde dit voorwerp echter aanstonds uit zijn hand en kwam Raffles met vroolijk gelaat tegemoet.

— Heeft de wandeling je goed gedaan? O, maar dat behoef ik niet te vragen, je ziet er al geheel anders uit, dan toen je hier weg ging!

— En hoe zag ik er toen wel uit? vroeg Raffles glimlachend.

— Als iemand wien het leven teveel is, of die minstens ernstig over het een of ander uit zijn humeur was! Kortom je was in een neerslachtige bui, en ik ben nu blij, dat ik je heb aangeraden, een flinke wandeling te maken. Het is duidelijk aan je te zien, dat zij je goed heeft gedaan.

— Toch misschien minder de wandeling zelf, mijn jongen, dan wat ik tijdens die wandeling zag, antwoordde Raffles, met denzelfden eigenaardigen glimlach om zijn dunne lippen. De zaak was, dat ik in de laatste dagen te weinig om handen had! Ik vreesde reeds dat de klad in mijn beroep gekomen was, want iedere beunhaas acht zich tegenwoordig gerechtigd, om den naam van inbreker te voeren, en men weet waarlijk niet, wat men meer bewonderen moet: De brutaliteit waarmede deze heeren zónder voldoende vak-kennis zich aan dezen tak van wetenschap wijden, of de hardnekkigheid waarmede zij dit moeilijke vak blijven uitoefenen, ofschoon de politie herhaaldelijk een duchtige opruiming onder hen houdt!

— Het is waar, dat de concurrentie zeer groot wordt! hernam Charly.

— En ik noem het oneerlijke concurrentie! riep Raffles uit. Zij bederven het beroep, en maken er een ordinair voor iedereen bereikbaar handwerk van, zonder elegance, zonder wetenschap, en vooral zonder romantiek. Ik heb een hekel aan die lieden, die inbreken zooals een ander een flesch wijn opentrekt, zonder het ware besef van de verhouding, zonder kennis van zaken, met dolken en revolvers gewapend, met vier of vijf man tegelijk, waarvan er een op wacht moet staan — kortom — ik veracht de knoeiers, de amateurs en de imitators!

— En ben je nu eensklaps tot andere gedachten gekomen?

— Geenszins! Mijn beginsel verander ik natuurlijk niet. Maar ik heb zooveen iets ontdekt, hetgeen voor ons nieuwen arbeid, nieuwe opwinding, nieuwe avonturen kan beteekenen!

— Laat eens spoedig hooren!

Raffles liet zich in een gemakkelijken stoel vallen, nam een sigaret uit den koker, dien Charly hem voorhield, snoof met welbehagen aan het dunne rolletje tabak en zeide tevreden:

— Turken, naar ik zie! Men kan oorlog gevoerd hebben met een land, en toch zijn producten op prijs stellen! Ik voor mij stel de Turksche sigaret boven alle andere. Zij hebben een geur, die ons alle ellende van ons bestaan doet vergeten, en die ons opvoert naar hoogere sferen! Maar ik zie, dat ik dichterlijk begin te worden, en afdwaal van het onderwerp.

Hij stak zijn sigaret aan en keek de blauwe rookspiraal na, die naar den zolder opwolkte en begon toen:

— Je kent natuurlijk Stanley Piggott?

Charly dacht een oogenblik na en antwoordde toen:

— Kennen — dat is te zeggen — ja, wacht eens, ik moet zijn naam gelezen hebben zooveen nog! Wel zeker, het is die schatrijke importeur van Amerikaansch spek, die in en door den oorlog ontzaggelijke winsten heeft gemaakt — naar men zegt voor een groot deel ten koste van de hongrerige bevolking, want hij moet ook gesjacherd hebben in bussenvleesch, suiker en andere levensbehoeften.

— Ja juist, die is het!

— Welnu, wat is er met hem?

— Luister! Ik kwam zooveen langs Covent Garden, en daar zag ik het nieuwe huis, een soort mislukt Doge Paleis, hetwelk onze vriend daar voor zich heeft laten neerzetten! De bouwmeester mocht zeker naar eigen goedvinden zijn artistieke lusten bot vieren en behoefde

niet op geld te zien, want de steenen en de kalk zijn niet gespaard! Men was bezig het huis van meubelen te voorzien en te stoffeeren, en binnenkort zal het echtpaar er waarschijnlijk binnentreden, want men maakte bijzondere haast!

— En wat zou dat nu eigenlijk?

— Wel, Charly — die man is vele malen te rijk. Dacht je dat ik dat werkeloos zou aanzien? Daar is een man, die millioenen heeft verdiend, als men het zoo noemen mag, met niets anders, dan een bot zakeninstinct, dat er hem toe dreef bijtijds een groote hoeveelheid levensmiddelen in te slaan, met het doel om die later tegen een ongehoorde winst weder van de hand te zetten, waarbij het hem volkomen koud liet, of zijn landgenooten aan die levensmiddelen gebrek zouden kunnen krijgen. Een paar brieven aan Amerikaansche spekfabrikanten — en een half jaar later rolde het goud in een onophoudelijken stroom zijn woning binnen, zonder dat hij er een hand voor had behoeven uit te steken, zonder dat hij zich vermoeid had, ja zelfs, zonder te denken, wat toch ook nog een zekere inspanning eischt! En wat doet die man met zijn geld? Tracht hij zoo goed en zoo kwaad als het in de tegenwoordige omstandigheden mogelijk is de nooden onzer Maatschappij te lenigen? Sticht hij fondsen tot bestrijding van de nationale werkeloosheid, tot steun van weduwen van gevallen soldaten, tot wederopbouw van de verwoeste streken in Frankrijk? Niets van dat al! Hij haast zich een reusachtige auto te koopen, van een kleur die de paarden op straat aan het schrikken maakt en oude dames doet flauw vallen, hij laat zich bij den duursten kleerenmaker van Londen dadelijk twintig pakken tegelijk maken — dat is authentiek, Charly — hij denkt alleen maar aan zijn genot, steekt zichzelf en zijn lieve familie in de meest opzichtige kleeren, en laat fiolen maar zorgen!

— Je beschrijft zijn doen en laten uitstekend!

— Dat hoop ik! Hij doet het verkeerde en hij laat, wat hij doen moest! Welnu, naar mijn meening zijn dergelijke lieden er om bestolen te worden, om aan den lijve te gevoelen, dat zij hun rijkdom niet waard zijn. Er zijn lieden die beter weten om te gaan met het geld — en daartoe behoort ik! En omdat ik naar mijn zin nog lang niet genoeg heb — daarom zullen wij dien mijnheer Piggott eens wat van zijn hartebloed, van zijn geld aftappen!

— Een inbraak dus? vroeg Charly op zachten toon.

— Als het moet ja, maar ik ben van oordeel dat wij

het ditmaal wel eens op een andere wijze kunnen probeeren!

— Hoe dan wel?

— Dat zal ik je zeggen. In dit groote huis is natuurlijk ook een groot personeel noodig, en het is zeer wel mogelijk, dat Piggott nog lang niet het noodzakelijke dienstpersoneel bijeen heeft. Je begint me zeker al te begrijpen?

— Ja, ik geloof dat ik je plannen doorzie!

— Wij zullen ons aanbieden als bedienden, en ik ben er van overtuigd, dat onze onderneming dan zoo vlot zal verlopen als een comediestuk, waarvan het publiek den afloop reeds in het eerste bedrijf kan raden!

— Wat zullen onze functies zijn?

— Dat zal natuurlijk eenigszins van de omstandigheden afhangen! Het ware dunkt mij het best, als wij de werkzaamheden wat konden verdeelen, ik bedoel als er een steeds binnenshuis kon zijn, en de ander daarbuiten: dus als nummer 1 bottelier, huisknecht, kamerbediende of iets dergelijks kon zijn, en numero 2 chauffeur! Ik moet je zeggen, dat ik het een zeer aangename gewaarwording zal vinden, mijn aanstaand

slachtoffer, den man met zijn varkensgelaat, wat rond te laten toeren!

— Maar als zijn personeel al compleet is?

— Dat zou jammer zijn, maar toch kunnen wij dan nog trachten er ons tusschen te schuiven!

— En wanneer zullen we daarmee beginnen?

— Zoo spoedig mogelijk, want de familie zal wel dezer dagen haar nieuwe residentie betrekken! Wij zullen in ieder geval aanstonds eens op onderzoek uitgaan.

Nu bespraken de beide vrienden hun plan in onderdeelen, hetgeen tengevolge had, dat zij een uur later beiden vermomd op weg waren om onderzoek te doen naar de omstandigheden, waarin zich het personeel van den heer Piggott bevond.

Het onderzoek scheen niet onbevredigend uit te vallen, want nog dienzelfden avond konden zij den geheelen veldtocht opmaken en behoefden zij nog slechts af te wachten of het geluk hun zoo gunstig zou zijn, dat de spekimporteur hen beiden aanstonds in dienst nam.

Zij zorgden voor voortreffelijke getuigschriften, waarop zelfs het scherpste oog niets zou hebben aan te merken — en den volgenden dag kon de veldslag beginnen.

HOOFDSTUK III.

In dienst genomen.

Den volgenden dag kwamen zich twee jonge mannen, eenvoudig gekleed, en die in hun geheele uiterlijk de Engelsche bedienden van deftige huizen verrieden, zich aanmelden aan het oude, sombere huis in de Queen Annestreet, waar Piggott tot dusverre zijn zaken had gedreven.

Een oude dienstbode, blijkbaar een familie-erfstuk, wier oogen op dit oogenblik rood bekreten waren, opende hen de deur.

— Wat wenscht gij heeren? vroeg de oude meid, terwijl zij de beide bezoekers door de reet van de deur opnam.

— Wij zouden gaarne mijnheer Piggott gesproken hebben, Miss! zeide Raffles.

— Voor zaken? Mijnheer doet geen zaken meer!

— Neen, daar niet voor! Wij komen hem eenvoudig onze diensten aanbieden.

— O, zijt gij ook al van dat slag? riep de oude dienstbode uit. Ja ja, de oudjes worden aan den dijk gezet! Wij zijn niet deftig genoeg meer! Wij zouden vloeken met het nieuwe huis! Het moet een bediende zijn in kuitbroek en zij en fluweel, en wat weet ik al niet!

De oude dienstbode had haar boezelaar naar de oogen gebracht, en scheen slechts met moeite een nieuwen tranenvloed te weerhouden.

Raffles en Charly hadden aanstonds alles begrepen!

Piggott als een echte parvenue, ontdeed zich van zijn oude dienstboden die hem een menschenleeftijd lang trouw en eerlijk gediend hadden, alleen omdat zij een

treurig figuur zouden slaan in de paleisachtige woning, welke hij dezer dagen ging betrekken.

— Gij vertrekt dus? vroeg Raffles op zachten toon.

— Ja, mijnheer, met een heel klein pensioentje, en dat heb ik nog te danken aan het aandringen van Miss Grace, God zegene het lieve kind!

Raffles schudde zachtjes het hoofd en zeide toen:

— Zeg mij je naam eens, vrouwtje!

De oude dienstbode wierp Raffles een verbaasden blik toe, al begreep zij de beteekenis van deze vraag niet en antwoordde toen aarzelend:

— Ik heet Mary Stanford, mijnheer.

— Uw adres?

— Theems lane No. 12 — daar woont mijn zuster, en bij haar denk ik in te trekken. Maar waarvoor wilt gij dat eigenlijk weten?

— Och — louter nieuwsgierigheid! antwoordde Raffles schouderophalend en met een kort lachje. Maar dien ons nu maar spoedig aan bij uw meester, want wij zagen niet gaarne dat anderen ons voor waren.

— Nu, daarop hebt gij anders alle kans, want er zijn hier al heel wat sollicitanten geweest!

— Voor chauffeur ook?

— Voor chauffeur en voor huisknecht!

— Nu, ga toch maar eens heen, zeide Charly nu lachend. Weidt maar wat uit over ons uiterlijk!

De oude dienstbode glimlachte flauwtjes, liet de beide mannen binnen, en slofte toen heen, door de breede, maar donkere gang, met zijn marmeren zerken en verdween achter een zwaren eikenhouten deur.

Raffles wierp een blik om zich heen, met het oog van een kenner en zeide toen zacht:

— Een mooi oud huis, Charly!

— Heel mooi — dat geloof ik graag! Maar het zweet spek uit! Het is alsof het geheel en al met spekwoord is ingewreven! Ruik jij ook die ranzige lucht niet?

— Ongetwijfeld! Wie weet hoe lang er in dit huis met het bijbehorende pakhuis, al handel in spek wordt gedreven. Misschien wel een eeuw — of zelfs twee eeuwen! Maar zie anders eens, dat prachtige, eikenhouten beschoot, die eikenhouten deuren, die magnifieke, ouderwetsche trap, met zijn prachtig gesneden leuning, en die door den tijd half uitgesleten, blauwe en witte zerken op den vloer!

— Je hebt gelijk — het is alles heel mooi, en ik voor mij kan mij niet begrijpen hoe men, als men een grijn-tje schoonheidsgevoel heeft, uit zulk een prachtig oud

huis kan weggaan, om een modern te gaan betrekken, dat is weliswaar splinternieuw maar dan ook leelijk is.

Nog eenigen tijd spraken de beide vrienden voort over de bijzonderheden van het oude huis waarin zij zich nu bevonden, totdat de oude dienstbode terugkeerde met het verzoek haar te willen volgen.

— Ik heb maar een goed woordje voor u gedaan, zeide zij, met een flauwen glimlach, ik moet hier nu toch weg, en dan hoop ik maar, dat mevrouw het met u beiden treft!

De beide vrienden dachten hier het hunne van en Charly merkte meesmuilend op:

— Ik ben er zeker van, dat mijnheer en mevrouw over ons tevreden zullen zijn.

De oude gediensstige bracht hen nu langs eenige trappen en door een aantal bochtige gangen, naar het ontvangsalon van de familie Piggott, waar zij het geheele gezin bijeen vonden, dat wil zeggen, het echtpaar, Grace en ten overvloede nog een jong mensch van een jaar of vijftientig met hetzelfde schaapachtige gezicht van zijn vader en die er een krakende stem op na scheen te houden, hetgeen hij volstrekt onmisbaar scheen te achten in zijn nieuwe waardigheid als zoon en eenig erfgenaam van een multi-millionair.

Hij had de magerheid van zijn moeder geërfd en zijn schraal lichaam was gestoken in een rijcostuum, waarvan de broek en de lederen kappen zijn dunne, kromme beenen niet op het voordeeligt lieten uitkomen.

Raffles en Charly traden binnen, en vormden aanstonds het onderwerp eener aandachtige beschouwing.

Mevrouw had haar face à main weder ter hand genomen en bekeek de beide zoogenaamde bedienden alsof het wilde beesten waren van een zeldzaam soort.

De heer Stanley Piggott liet van tijd tot tijd een knorrend geluid hooren, en bekeek de beide mannen zooals hij vroeger zijn varkens in oogenschouw nam.

De zoon, Harry geheeten, draaide om hen heen, terwijl hij met zijn karrewats tegen zijn gale rijkappen klapte en bovenmenselijke pogingen in het werk stelde, om een uitermate groot monocle in zijn oog geklemd te houden.

Grace was bij een van de ramen blijven staan, met de handen op den rug en onderwierp van dezen observatiepost de beide adspiranten aan een onopvallende maar daarom niet minder nauwkeurige inspectie.

Harry Piggott was de eerste die sprak.

Met een verwijfd, gemaakt stemmetje kraaide hij:

— Zien er goed uit, *by Jove*. Neem ze maar, oude

heer — zàg! Zien er beter uit dan het vorige stel!

— Maar jongen, wij weten immers nog niet eens waartoe zij in staat zijn! riep mevrouw Theodora Piggott bestraffend uit!

— Je moeder heeft gelijk, jongen! knorde de voormalige handelaar. Wij moeten hen eerst eens aan den tand voelen! Wij zijn al te veel bekocht met dat andere, brutale gespuis! Nu ja, daar behoeven jullie je natuurlijk niets van aan te trekken! voegde hij er aan toe, zich tot Raffles en Charly wendende.

— Probeer het maar eens met hen, oude heer — zàg! Ik geloof dat zij bruikbaar zijn, kraaide Harry, en smijt dan meteen maar dien onbeschoften chauffeur er uit, die ons achter onzen rug uitlacht!

— Dat kun je wel zeggen, jongen, maar hij was goed voor zijn werk, en hij had hart voor zijn wagen! merkte mevrouw Piggott op.

— Je moeder heeft al weer gelijk, jongen! bevestigde Piggott. Hij is zeker een onbeschaamde rekel, maar hij weet tenminste een auto te besturen en dat is ook wat waard! Je bent immers chauffeur? zoo wendde hij zich tot Raffles.

Raffles máakte een buiging en antwoordde op bescheiden toon:

— Dat ben ik, mijnheer, en ik geloof dat ik mijn werk goed versta!

— Neem hem maar, Pappie, riep eensklaps Grace uit, die tot dusverre nog geen woord gezegd had. Neem hen allebei maar! Zij zien er fatsoenlijk uit — echt als heeren!

Stanley Piggott bromde iets bij zichzelf, maar het was duidelijk te zien, dat hij den wensch van zijn dochter niet zou weerstreven.

— Zullen wij het doen, Dora? zoo wendde hij zich vragend tot zijn vrouw, die nog in tweestrijd scheen te staan.

— Wij kunnen het in ieder geval eens probeeren! antwoordde de waardige dame. Gij hebt natuurlijk goede getuigschriften?

— Uitmuntende, mevrouw!

— Laat ze mij eens zien!

Raffles haalde eenige papieren te voorschijn, en overhandigde ze met een nieuwe buiging aan de vrouw des huizes, welk voorbeeld aanstonds door Charly gevolgd werd.

Mevrouw Piggott wierp er een blik in, en overhandigde ze daarna zwijgend aan haar zoon, die ze op zijn

beurt zonder een woord te zeggen, aan Grace ter hand stelde.

Het allerlaatst kreeg de heer des huizes ze te lezen, waaruit een onbevooroordeeld toeschouwer de conclusie had kunnen trekken, dat het oordeel van den heer Piggott Senior in dit huis het minste gewicht in de schaal legde.

— Nu, die getuigschriften lijken mij wel in orde te zijn, gromde Stanley Piggott, terwijl hij de papieren dichtvouwde en weder teruggaf en zijn kleine varkens-oogjes op de beide mannen richtte.

Hij speelde even met zijn dikken, gouden horlogeketting die op zijn buik bengelde en zeide toen aarzelend:

— Met dat al weet ik toch nog niet, of ik jullie wel.....

— Gij zijt van heden af in dienst genomen! viel Grace haar vader eenvoudig in de rede. De oude chauffeur moet weg. Hij is een ongelikte beer, hij is brutaal en hij drinkt! Ik hoop dat gij u van een andere zijde zult leeren kennen, zoo wendde zij zich tot Raffles.

— Daarop kan ik u bevestigend antwoorden, Miss! zeide Raffles. Ik ben geen ongelikte beer, ik ben ook niet brutaal en ik drink niet anders dan schoon water.

— En gij? zoo wendde Grace zich tot Charly.

— Ik ben in alles het evenbeeld van mijn kameraad, Miss! antwoordde de jonge man.

— Nu, dan is alles in orde! Gij kunt morgen in dienst komen! hernam het jonge meisje.

— En de chauffeur? Wat gebeurt daarmede? vroeg haar vader op benauwden toon.

— Is u soms bang voor hem? vroeg Grace minachtend. Dan zal ik hem wel even zeggen, dat hij kan verdwijnen.

Blijkbaar opgelucht door deze mededeeling, riep Stanley Piggott uit:

— Doe dat, meisje! Om je de waarheid te zeggen, ja, ik heb het niet voorzien op dien ruwen kerel! Hij heeft een manier om mij aan te zien, die mij hoogst onaangenaam aandoet!

— Zeldzaam brutale vlerk! klonk het kinderachtig stemmetje van mijnheer Harry. Nog nooit zoo'n arrogant knuppel gezien! Moet er per sé uit! Grace je bent een ware Jeanne d'Arc. Heb respect voor je, meisje! De oude heer is een beetje bangelijk uitgevalen, zàg!

Grace had het einde van deze toespraak niet afgewacht, maar het vertrek reeds verlaten, na nogmaals een vluchtigen blik op Raffles te hebben geslagen.

De oude heer Piggott draaide eenigszins verlegen aan een zijner kostbare ringen en zeide toen met een dom lachje:

— Het is niet te ontkennen, dat die dekselsche meid mij om zoo te zeggen, om haar vinger draait! Een eigen willetje hoor! Koppig als een muilezel soms! En knap, geleerd — daar is het eind van weg! Ik kan je zeggen, dat.....

Maar een bestraffende blik van zijn vrouw deed hem eensklaps zwijgen.

Hij las daarin, dat het voor een millionair geen pas geeft, dergelijke dingen aan twee wildvreemde menschen, bedienden nog wel, mede te deelen.

Om zijn flater weer goed te maken, hernam hij op barschen toon:

— Dat gaat jullie ook niet aan! Zorg maar dat je morgen op tijd present bent, en doe je plicht, dat is alles wat ik van je verlang.

— Dat beloven wij u, mijnheer, zeide de beide vrienden als uit een mond.

Nog voor zij het vertrek konden verlaten, trad Grace opnieuw binnen.

Haar bevallig gelaat had een opgewonden uitdrukking, en haar mooie oogen schitterden.

— Ik heb hem eens even laten voelen, wie hier wat te zeggen heeft! riep zij uit. Ik heb hem met een maand loon weggezonden, en hij kan dus nog van geluk spreken! Het gezicht van dien man stond mij allang tegen!

Zij wendde zich tot Raffles en vervolgde:

— Gij kunt dus morgen in dienst komen?

— Desnoods vandaag al, Miss!

— Neen, dat behoeft niet! A' gij er morgen maar zijt! Ik geloof dat wij veel genoeg van u zullen beleven!

Er vloog een zonderling glimlachje om de lippen van Raffles bij het hooren van deze woorden, maar hij antwoordde niet.

HOOFDSTUK IV.

Chauffeur en millionairsdochter.

Den volgenden dag kwamen de nieuw aangenomen bedienden zich aanmelden.

In allerijl was voor Raffles een nieuwe livrei besteld, daar die van den weggezonden chauffeur hem veel te wijd zou zijn.

Op dienzelfden dag zou de verhuizing naar het nieuwe huis plaats hebben, en Raffles kreeg geen gelegenheid zich op de hoogte te stellen van de inrichting der garage in het oude koopmanshuis, daar reeds den vorigen dag de beroemde grasgroene landaulette naar een huurgarage was overgebracht.

Vandaar ging de nieuwe chauffeur den geweldigen wagen halen, teneinde zijn nieuwe meesters naar hun nieuwe woning te rijden.

De familie Piggott vertrok uit het oude huis, zonder zelfs nog een blik achterom te werpen!

Ja toch — Grace vormde een uitzondering!

Het leek zelfs of zij tranen in de oogen had, toen zij voor het laatst het oude huis verliet, waar zij haar kinderjaren had doorgebracht, en was opgegroeid tot een

bevallig jong meisje.

Charly had reeds moeten helpen bij het overbrengen van nog eenige voorwerpen, waarvan de zoo plotseling rijk geworden familie geen afstand had willen doen.

Raffles stuurde den grooten wagen met volmaakte meesterschap door de drukke straten van Londen, en Stanley Piggott, die het hart op de tong scheen te hebben, had reeds uitroepen van bewondering, zoowel als van schrik doen hooren bij de stoutmoedige wendingen, welke zijn nieuwe chauffeur den wagen liet maken.

Harry, ditmaal in een koffiebruin wandeltoilet gehuld, met witte slobkousen aan en een dun rietje met gouden knop in zijn hand, was eveneens tevreden, en zelfs het zure gelaat van mevrouw Piggott vertoonde een zachtere uitdrukking.

Grace, die schuin achter Raffles zat, wierp van tijd tot tijd een blik op het scherp geteekend gelaat voor haar, of liet hem glijden over de sierlijke en toch zoo krachtige gestalte van den nieuwen chauffeur.

De livrei stond hem voortreffelijk, vond zij, en hij zag er volstrekt niet uit als een ondergeschikte! Integendeel, de wagen had van hem kunnen hooren, zoo kaasrecht en toch ook zoo nonchalant zat hij achter het stuurwiel en bracht den wagen door het groote stads-gewoel alsof het een kindergagentje was!

Spoedig was het nieuwe huis in Covent Garden bereikt.

De auto stond stil, maar het echtpaar kon niet zoo spoedig besluiten om uit te stappen, zoozeer imponeerde hen het uiterlijk van hun nieuwe woning!

— Dat is nu allemaal van ons! zeide de heer Piggott in extase.

— Allemachtig aardig huisje, *by Jove!* kraaide Harry.

— Ik vind het honderdmaal mooier dan het Buckingham Palace! riep mevrouw op trotschen toon.

Plotseling wendde de heer Piggott zich tot den chauffeur met de onverwachte vraag:

— En wat zeg jij er van, Philip?

— Het is een zeer duur huis, mijnheer! antwoordde Raffles eenvoudig.

— Duur? Ja, dat is het zeker! Het heeft mij tachtig-duizend pond sterling gekost! Maar vindt je het ook niet mooi?

De gewaande chauffeur haalde onmerkbaar de schouders op.

— Over den smaak valt niet te redetwisten — dat heeft reeds een oude Romein gezegd, mijnheer! U houde mij de opmerking ten goede, maar er zijn aan dat huis verschillende loggia's, waarvan het doel niet goed te zien is, daar er niet eens plaats is om er te zitten, en verschillende torentjes en uitbouwsels, die het evenwicht van het geheel verbreken! Ook zijn de terrassen niet bijzonder gelukkig aangebracht, maar ik herhaal het — het is geheel een kwestie van smaak!

Grace had verbaasd toegeluisterd en zeide nu:

— Hij heeft zoowaar gelijk, vader! Nu ik het goed bekijk vind ik, dat het iets heeft van een steenen dui-ventil met al die steenen krullen en tirrelantijntjes!

De oude heer Piggott scheen eenigszins onaangenaam getroffen te zijn, maar hij zeide niets en bromde alleen maar wat voor zich heen.

Wat mevrouw betreft, zij was merkbaar op haar teenen getrapt!

Harry echter vatte de zaak aanstonds van den humoristischen kant op en riep luidruchtig uit:

— *By Jove*, dat is een knappe chauffeur! En hij

heeft het bij het rechte eind, oude heer! Ik geloof, dat wij goede vrienden zullen worden! zoo vervolgde hij, terwijl hij hem een harden klap op zijn schouders gaf.

Raffles wendde zich om en keek den jongen fat even met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan.

Het duurde slechts een onderdeel van een seconde, maar de blik van den chauffeur scheen zulk een zonderlingen invloed op Harry Piggott uit te oefenen, dat hij aanstonds zijn hand verschrikt terug trok en er niet ver van af was, een verontschuldiging te stamelen.

Hij was het eerst van allen uit den wagen, teneinde te voet het park binnen te gaan, nadat Charly in eigen persoon het groote hek had geopend, terwijl de auto de breede oprijlaan volgde, en toen met een sierlijken zwaai tot vóór het groote terras reed, waar zij juist voor de straatdeur met een haast onmerkbaaren schok stil stond.

De familie stapte uit, Stanley Piggott het laatst van allen.

Hij wendde zich tot Raffles en riep hem toe:

— Breng de auto nu maar naar de garage, Philip. Ik denk, dat je daarvan zult opzien. Alleen de inrichting daarvan heeft zeshonderd pond sterling gekost! Er is plaats voor acht auto's, even groot als deze, en binnenkort koop ik er nog een toerwagen, een limousine, een coupé en nog een kleinen sportwagen bij. En dan moet je mij ook het chauffeeeren leeren!

Raffles hoog zwijgend.

— En Grace wil het ook leeren! vervolgde de spekhandelaar.

Opnieuw een stomme buiging.

— Ik hoop toch, dat het niet te veel van je gevergd zal zijn? vroeg het jonge meisje, terwijl zij haar mooie blauwe oogen op Raffles vestigde.

— Ik kan niet inzien, waarom het te veel van mij gevergd zou zijn, Miss! antwoordde Raffles bedaard. Een dag heeft niet meer dan vier-en-twintig uren en in dien tijd ben ik gehouden u te dienen, tegen het loon, dat ge mij daarvoor betaalt.

Grace scheen iets te willen zeggen, maar zij bedacht zich, fronste eventjes de fraaie wenkbrauwen en sprong toen luchtig de treden van het terras op.

Langzaam reed de auto langs den anderen kant de laan weder af, waarop Raffles den wagen naar de garage reed, die inderdaad in haar soort een juweeltje mocht worden genoemd.

Dit alles had plaats ongeveer 11 uur in den morgen.

Een half uur later, nadat Raffles de auto behoorlijk

had nagezien en van stof gereinigd, had hij gelegenheid eenige woorden met Charly te wisselen.

— Wel? was zijn lakonieke vraag, zoodra hij den jongen man zag.

— Wel — alles gaat goed! antwoordde Charly lachend. Ik zie, dat je hier voortreffelijk bent ingericht! De garage is een waar paleisje!

— En jij?

— Ik moet mijn paleisje deelen met alle andere bedienden, maar ik moet erkennen, dat het bediendenverblijf er zeer schappelijk uit ziet! Moet je hier slapen?

— Ja, mijn woning is hier boven de garage! En vertel mij nu eens of je al een en ander hebt kunnen onderzoeken?

— Nog niet veel, want het is nu natuurlijk nog zeer druk.

— Hoeveel bedienden zijn er?

— In het geheel 10, vrouwen en mannen bij elkaar!

— Slapen die allen binnenshuis?

— Allen!

— Waar?

— Zij zijn gescheiden als de bokken en de lammeren in den bijbel! De dames slapen in het sousterrain, de heeren op zolder!

— Nu, dat is tenminste al wat! Nog iets?

— Eens zien — ja, er heeft dezer dagen een soort inwijdingsfeest plaats, en naar wat ik heb kunnen hooren, zijn de Piggotts voornemens, raad eens wat? jouw oordeel in te winnen! Vooral Grace schijnt bijzonder veel waarde te hechten aan je meening! Zij zegt, dat men kan zien, dat je bij den adel of althans bij heel deftige families gediend hebt!

— Dat is heel vriendelijk van haar! Wanneer is die partij?

— Dat weet ik niet, maar dat hoop ik je spoedig te kunnen mededeelen.

— Is de dienst streng?

— Niet bijzonder! Het is duidelijk te merken, dat alle leden van het dienstpersioneel weten, wat voor vleesch zij in de kuip hebben, en juist doen wat zij verkiezen! Miss Grace is de eenige, waarvoor zij een weinig respect hebben! Mevrouw Theodora gaat men zooveel mogelijk uit den weg, vanwege haar zurig gezicht; mijnheer Stanley lachen ze uit, vanwege zijn zotte manieren, en mijnheer Harry, dien halven idioot, doen zij achter zijn rug na! Kortom — het is nog een weinig een huishouden van Jan Steen, waarin de

maitre d'hotel vruchteloos wat orde en tucht probeert te brengen!

— Nu, dat is voor ons doel zooveel te beter! hernam Raffles. En ga nu maar spoedig weder aan je werk, want het is niet goed, als men ons al te veel samen ziet, zet oogen en ooren wijd open, dat is alles wat ik van je verlang.

— Ik beloof het je!

De beide vrienden scheidden met een handdruk.

Kort na de lunch, toen Raffles in zijn hemdsmouwen bezig was met het nazien van den motor, ging de deur van de garage open, die op het park uitzag, en trad Grace Piggott binnen.

Raffles veegde onmiddellijk zijn handen zoo goed als het ging aan een poetslap af, en schoot vlug een werkjas aan.

— Gij kunt gerust door blijven werken, Philip, zeide Grace vriendelijk. Ik wil je niet storen! Ik kom alleen maar eens vragen, of gij vanmiddag met mij wilt uitrijden?

— Dat behoeft gij niet te vragen, Miss, gij hebt het slechts te bevelen! antwoordde Raffles kalm.

— Maar ik vraag het liever! riep Grace uit. Ik weet niet, hoe het komt — maar gij lijkt mij in het geheel de man niet, om je te laten bevelen!

— Als dat zoo was, Miss, dan behoorde ik niet in een ondergeschikte betrekking te zijn gegaan, hernam Raffles bedaard.

— Zijt gij altijd chauffeur geweest?

— Ik heb heel lang — een automobiel bestuurd, Miss!

— Gij praat buitengewoon beschaafd Engelsch — gij hebt waarschijnlijk een goede opvoeding gehad?

— Een zeer goede, Miss!

— Gij zijt zeker gehuwd?

— Waarom zeker, Miss? vroeg Raffles glimlachend.

— Omdat — nu, dat doet er ook niet toe! antwoordde het jonge meisje haastig, terwijl er een vluchtige blos op haar gelaat verscheen. Maar gij hebt mij nog geen antwoord op mijn vraag gegeven.

— Ik ben ongehuwd, Miss!

— Maar dan toch zeker wel verloofd?

— Evenmin, Miss!

— Niet verloofd? riep het jonge meisje verbaasd uit. Zijt gij soms een vrouwenhater?

Raffles bukte zich, teneinde een Engelschen sleutel van den grond op te rapen, waarmede blijkbaar nog al tijd gemoeid was.

Toen hij zich weder oprichtte, had zijn gelaat een stroeve, straffe uitdrukking.

— Ik geloof, dat gij mijn vraag al weder niet gehoord hebt? ging Grace onverbiddelijk voort.

— Dat wel, Miss — maar ik betwijfel, of dit wel een onderwerp is, dat de dochter van een schatrijk man met den chauffeur van haar vader bespreekt!

Grace keek den gewaanden chauffeur geruimen tijd zwijgend aan.

— Het is merkwaardig! Hij kon eigenaar van een auto zijn! Die stem en die manieren — hij is in het geheel geen bediende! dacht zij.

Toen vervolgde zij luid:

— Wij gaan in ieder geval vanmiddag rijden!

— Zooals gij beveelt, Miss. Ik zal den palfrenier waarschuwen.

— O, dien hebben wij niet noodig! riep Grace haastig uit. Hij kan ook chauffeeren, en misschien heeft papa of mama hem wel noodig! Ik kom veel liever naast u zitten, om het chauffeeren vast wat te leeren!

— Zooals gij wenscht, Miss! hernam Raffles, met een buiging, en met de gladde gedienschtigheid van een chauffeur van goeden huize op zijn gelaat.

— Om drie uur komt ge dus voorrijden?

— Om drie uur zal ik met den wagen voorgekomen zijn, Miss!

— Ik mag van papa een kleine auto voor mij zelf koopen. Gij moet met mij mee gaan, teneinde mij goeden raad te geven! Daar hebt gij toch niets op tegen?

— Ik ben geheel tot uw dienst, Miss!

— Gij praat maar steeds van dienst! riep Grace half toornig, half lachend uit. Wilt gij het dan in het geheel niet doen om mij vermaak te verschaffen?

— Als gij dat wenscht, gaarne!

— Nu, tot straks dan!

Raffles boog hoffelijk, en hield de deur voor het jonge meisje open.

Op den drempel keerde zij zich nog eens om, en wierp Raffles een half bevelenden, half vleïenden blik toe.

Het volgende oogenblik was zij verdwenen.

Raffles bleef nog even met slap nederhangende armen naar de dichte deur kijken, haalde toen met een ironisch glimlachje de schouders op en ging weder aan zijn werk.

HOOFDSTUK V.

Amor in verdrukking.

Juist op den afgesproken tijd stond de grasgroene auto voor het zwaar vergulde hek van het weelderige heerenhuis stil.

Raffles zat achter het stuurwiel.

De nieuwe livrei zat hem als aan het lichaam gegoten en hij zag er waarlijk elegant uit, zooals hij daar met vaste hand het wiel omklemd had, recht op als een kaars, en met den blik strak vóór zich uit gericht.

Even later ging de deur van het huis open en Grace verscheen op het terras, nog bezig met het dichtknoopen van haar lichtgele handschoenen.

Zij liep vlug door den voortuin en opende zelf het hek.

Daarop kwam zij naar Raffles toe en zeide:

— Rijd mij maar eerst naar Hauston, den automo-

bielenfabrikant op de Theemskade. Daarna kunnen wij wat in het Hyde Park gaan rijden — of ergens anders, waar het minder druk is, en waar gij mij het besturen van de auto gemakkelijker kunt leeren.

Raffles tikte aan zijn pet, ten teeken, dat hij het begrepen had, en het jonge meisje stapte in.

Met vaste hand stuurde Raffles den grooten wagen door de drukke straten, tot hij hem ten slotte deed stilstaan voor een groot gebouw, de fabriek van Hauston, den automobielenfabrikant.

Dadelijk kwam er een portier aanloopen, met de pet in de hand, die het portier opende.

— Kunt gij iemand op den wagen laten passen? vroeg Grace, toen zij vlug uit de auto was gestapt.

— Wel zeker, Miss! antwoordde de man. Maar

waarom zoudt gij den wagen niet naar de binnenplaats, of naar onze garage, doen rijden? Hij staat dan goed en veilig!

— Gij hebt gelijk! Daaraan had ik zoo spoedig niet gedacht! Mijn chauffeur zal mij vergezellen om mij behulpzaam te zijn bij et uitzoeken van een kleine toerauto!

— Hoe zegt zij dat — „Mijn chauffeur”! Alsof zij zegt „Mijn slaaf”! mompelde Raffles in zich zelf. Dat juffertje schijnt het heerschen al vroeg gewend te zijn!

— Rijdt den wagen naar de garage en wacht mij daar, Philip! beval Grace.

Weer ging de onberispelijke hand naar de pet, en toen reed de wagen langzaam weg.

Raffles had den wagen reeds gestald en stond nu naast het machtige voertuig te wachten.

Voor een ondeelbaar oogenblik namen de blauwe oog van het jonge meisje de krachtige gestalte op, zooals hij daar nonchalant tegen den wagen geleund stond, vol gratie en fierheid.

Toen zeide zij:

— Ga nu eens mee naar de toonzaal, Philip, de portier zal ons den weg wel wijzen.

Door een breede gang en over de binnenplaats heen bereikte het drietal de reusachtige expositiezaal, waar minstens een 60-tal auto's ten verkoop waren ten toon gesteld, waar de portier hen overleverde in de handen van een verkoper, een deftig heer in een zwarte gekleede jas, die de nieuwe klant handenwrijvend en buigend ontving.

— Ik wensch mij een kleine auto aan te schaffen, mijnheer, begon Grace, en mijn chauffeur zal mij van raad dienen! Gij hebt toch zeker een goede keuze?

— Wij hebben zes merken in voorraad, Miss, en van ieder merk een aantal soorten! Ik ben zeker, dat wij u kunnen voldoen! Moet het een wagen van meer dan twee plaatsen zijn?

— Neen, twee is voldoende.

— Dan heb ik eenige zeer fraaie wagens voor u, Miss, wees zoo goed mij te volgen.

Over het breede middenpad, dat was vrijgelaten tusschen de twee rijen auto's, ging de verkoper haar vóór naar een kleine auto, laag op de wielen en fraai grijs gelakt.

— Dit is een Fanhard, miss, een mooie Fransche wagen, en zeker juist iets voor u!

— Hij ziet er werkelijk heel mooi uit! Wat zegt gij er van, Philip?

— Ik zeg, Miss, dat een auto feitelijk gemaakt is om er in te rijden, en dat het uiterlijk pas in de tweede plaats komt, antwoordde Raffles bedaard, terwijl hij op de auto toetrad en de motorkap opende.

Hij wierp een blik op het inwendige, bekeek de kamraderen, de klepveeren, de beide cylinders, vroeg verschillende dingen omtrent de inrichting van deze lasten, stapte over het koord heen, wierp zich op den grond en kroop onder den wagen, teneinde de transmetie te onderzoeken en zich te vergewissen van de wijze, waarop de wagen aan zijn veeren was opgehangen, kwam hij eenige oogenblikken later weder te voorschijn en zeide toen:

— Een zeer fraaie wagen, Miss, maar wel een weinig te ingewikkeld voor een jonge dame — als gij tenminste voornemens zijt bij een kleine panne zelf het defect te herstellen, als het tenminste niet te ernstig is.

— Natuurlijk wil ik dat, riep Grace vol geestdrift uit. Ik wil het heele mechaniek grondig leeren kennen, en in staat zijn, het desnoods geheel uit elkaar te halen en weder te monteeren!

— Dan zou ik u raden, met een eenvoudiger merk te beginnen, Miss, ging Raffles voort. Ik zie daarginds een rooden Renault, werkelijk een zeer fraaie wagen, snel genoeg voor zijn twee-cylinders en waarvan gij de behandeling spoedig zult leeren. Ik ken deze soort wagens en ik kan ze u met een gerust hart aanbevelen.

Het jonge meisje had haar blikken op den aangevozen wagen gewend, en riep handenklappend uit:

— Het is een juweeltje!

— Dat is het inderdaad, Miss, hernam Raffles. De Franschen zijn en blijven meesters in het bouwen van mooie auto's! Zie eens, welk een fraaie lijnen! De wagen is niet te hoog en niet te laag op de wielen, van een fraaien, slanken vorm, en bewonder dan die diepe warm roode kleur eens! Hoe fraai steekt het koperwerk daartegen af! Het is als een karmozijnen gondel!

— Gij zijt dichterlijk, Philip! riep Grace uit, terwijl zij Raffles een verwonderden blik toewierp.

— Daartoe geeft het chauffeursvak menigmaal aanleiding, Miss! Wij komen veel in schoone streken, en dat ontwikkelt wellicht ons dichterlijk gevoel!

— En ook de bekwaamheid om aan dat gevoel uiting te geven? vroeg Grace lachend.

— Soms wel, Miss! antwoordde Raffles.

— Nu, wij zullen ons dan maar bij dezen wagen hou-

den, hernam Grace. 'A propos! zouden wij er een proef-tocht mee kunnen doen?

Een oogenblik scheen de verkooper te aarzelen.

Maar toen scheen hij zich te herinneren, dat de hem onbekende klanten hier met een zeer grooten wagen gekomen waren, die in waarde dit kleine voertuigje zeker vier keeren overtrof.

Hij haastte zich dan ook om te antwoorden:

— De wagen is tot uw dispositie, Miss. Uw chauffeur schijnt een kenner te zijn, en ik weet zeker dat de auto u bevallen zal! Sta toe, dat ik mij even verwijder teneinde een paar mannen te halen, om de auto van het plankier te rijden, en haar gereed te maken.

— Ga uw gang, mijnheer!

De verkooper verwijderde zich en de millionairsdochter en de chauffeur bleven eenige oogenblikken alleen.

— Zeg mij eens, Philip — gelooft gij niet, dat gij tot iets beters in staat zijt, dan tot het beroep van chauffeur? vroeg Grace, zoodra de verkooper buiten het gehoor was.

— Hoe zoo, Miss?

— Wel, gij maakt den indruk van een man van beschaving! Van iemand die veel gezien en gereisd heeft, en die een goede opvoeding heeft genoten! Ja, als het niet te romantisch klonk, zou ik bijna vermoeden, dat gij — dat gij..... ja, hoe zal ik het zeggen, zonder u te kwetsen?

— Zeg het vrij uit, Miss.

— Welnu dan, dat gij een soort verkapte prins zijt, of minstens iemand die het vroeger heel goed heeft gehad!

— Dat is misschien wel waar! kwam Raffles kortaf.

— Gij spreekt daar zeker ongaarne over?

— Zeer ongaarne, Miss.

— En gij vindt mij zeker een brutaal schepseltje, dat ik u al die dingen zeg?

— Een chauffeur heeft niet te vinden, Miss!

Het kleine voetje van Grace Pigott stampvoette driftig op den rooden looper, die het middenpad bedekte.

— Zeg toch wat gij denkt! riep zij uit. Gij kunt rond-uit tegen mij spreken! Ik ben volstrekt niet trotsch, al wil ik steeds mijn eigen weg gaan! Geef mij dus antwoord op mijn vraag!

— Gij zijt een weinig vrijmoedig, Miss — als gij het dan weten wilt, maar welke man zou dit kwalijk nemen aan een millionairsdochter, vooral als zij zoo bekoorlijk is, als gij zijt!

Deze opmerking, zou uit den mond van ieder ander,

als hij chauffeur was, vrij zonderling hebben geklonken, maar dit scheen Grace in het geheel niet in te vallen.

Waar zij dan wel aan dacht, is niet goed uit te maken, maar het is zeker, dat zij bloosde, en den blik naar den grond wendde.

Maar aanstonds hief zij het hoofd weder op en wierp Raffles weder dienzelfden raadselachtigen blik van zoo-even toe.

Juist trad de verkooper weder binnen, vergezeld door een paar werklieden, die een soort brug torsten, welke voor het plankier werd gebracht, zoodat het nu gemakkelijk viel, de auto van deze helling af te rijden.

Zij werd naar de garage gebracht, waar de benzine-tank werd gevuld evenals het oliereservoir.

— Hoe lang mogen wij wegblijven? vroeg het jonge meisje vroolijk, nadat zij in de auto had plaats genomen.

— Dat laat ik aan u over, Miss! Ik weet echter zeker, dat gij over een half uur een gunstig oordeel zult hebben gevormd!

— Welnu, dan zullen wij afspreken, dat ik den wagen houd als wij over een half uur niet terug zijn, hernam Grace. Ik ben Grace Piggott — gij zult den naam wel eens gehoord hebben!

— Natuurlijk, natuurlijk, Miss, riep de verkooper haastig uit. Wie zou dien naam niet kennen! Mijnheer uw papa heeft immers juist vandaag het nieuwe huis aan Covent Garden betrokken?

— Juist, mijnheer. Wanneer wij dus niet terugkomen, verzoek ik u een vertrouwd chauffeur met den groenen wagen naar ons huis te sturen.

— Het zal volgens uw verlangen geschieden, Miss, antwoordde de verkooper met veel strijkages, in de wolken over deze nieuwe aanwinst.

Raffles had den motor aangedraaid, en had nu naast Grace achter het stuurwiel plaats genomen.

Hij reed behendig de garage uit, vanwaar hij dadelijk de Theemskade kon bereiken, en nu stooft het sierlijke wagentje vlug langs de rivier.

Raffles moest zijn aandacht bij de auto bepalen, daar het op dit uur van den dag zeer druk was, en de voertuigen elkander onophoudelijk voorbij en achterop reden.

Tien minuten waren echter voor Raffles voldoende om zijn oordeel te vellen:

— De auto liep voortreffelijk, de motor werkte bijna geruischloos en zeer soepel, en de snelheid was ruimschoots voldoende voor zulk een kleinen wagen, het ben

zineverbruik en dat van de olie was matig — kortom men kon voor zijn geld niets beters verlangen.

Hij deelde dit onder het rijden mede aan Grace, die genoot van den snellen rit.

— Als dat zoo is, — Philip — rijd dan maar naar Battersey Park, daar zijn wij juist toevallig dichtbij.

Raffles liet de auto keeren en sloeg den weg in naar het uitgestrekte park, niet veel minder dan een bosch, hetwelk zich op den linkeroever van de Theems uitstrekt.

Spoedig snorde het roode wagentje over de gladde grintwegen van het park.

Bij het groote restaurant gekomen, dicht bij een der vijfvers, legde Grace haar kleine hand op Raffles' arm en zeide:

— Houdt hier eens stil — ik heb lust om iets te gebruiken!

— Zooals gij wenscht, Miss.

De auto stond stil, Raffles sprong er vlug af, liep voor om den wagen heen en was Grace behulpzaam bij het uitstappen met de voorkomendheid van een volledigen cavalier.

Het jonge meisje steunde even op zijn arm en ploteling scheen haar iets in te vallen:

— Hebt gij verstand van paarden? vroeg zij.

— Een chauffeur moet overal verstand van hebben, Miss.

— Maar kunt gij paard rijden?

— Ja, Miss.

— Dat treft uitstekend! Wij wilden juist een groom in dienst nemen, maar ik houd niet van zooveel personeel! Papa heeft mij een maand geleden een fraai paard ten geschenke gegeven, en ik kan nu wel voldoende rijden, om mij eens in het bosch te wagen — tenminste als iemand mij vergezelt, die op mij passen kan!

— Gij kunt natuurlijk over mij beschikken, Miss, zeide Raffles eenvoudig.

— Dat is heerlijk! riep Grace handenklappend uit, zonder zich veel te bekommeren om de menschen die in den restauranttuin aan eenige tafeltjes gezeten waren. Dan gaan wij morgen aanstonds rijden. Gij kunt het paard van Harry gebruiken of een ander uit onzen stal, er staan er geloof ik wel zes!

Grace trad den tuin binnen, waar zij spoedig allerblikken tot zich trok door haar gracieuse verschijning, gebruikte er iets, keerde weder terug en liet zich nu verschillende deelen van de auto door Raffles uit-

leggen.

Na deze eerste les keerden zij naar het heerenhuis terug, waar Grace geestdriftige verhalen aan haar ouders en broeder deed over haar nieuwe aanwinst, over al de goede hoedanigheden van de auto — en van den chauffeur.

Den volgenden morgen zeer vroeg stond Raffles met twee paarden gereed voor het hek van het heerenhuis.

Het paard van Grace was een nog zeer jong en vurig dier, wel wat te groot voor het jonge meisje, vooral daar zij de edele rijkunst nog niet geheel en al meester was.

Raffles had een zeer fraaien hunter uitgezocht met het oog van den kenner.

Hij had zijn chauffeurslivrei verwisseld tegen dat van piqueur.

Het duurde niet lang of de deur ging open, en Grace trad naar buiten, gekleed in een bevallig amazonecostuum, dat de gracieuse lijnen van haar figuurtje op het voordeeligt deed uitkomen.

Zij had den sleep van haar costuum in de hand genomen, en daalde nu met vlugge stappen de treden van het terras af.

Ook nu was zij geheel alleen, en Raffles begon in te zien, dat men dit jonge meisje reeds van kindsbeen zeer veel vrijheid had gelaten.

Zij kwam vroolijk op Raffles toe en riep uit:

— Wat een schoone ochtend, Philip, is het geen uitgezocht weder voor een langen wandelrit?

— Ja, Miss, het is een zeer schoone ochtend, die een nog schooner dag belooft, antwoordde Raffles, terwijl hij den stijgbeugel voor het jonge meisje vast hield, en haar met een enkelen zwaai in den zadel tilde, na zijn eigen paard aan de stijlen van het hek te hebben gebonden.

Hij was op zijn beurt met een enkelen sprong op den rug van zijn paard en bleef het jonge meisje nu op den voet volgen.

Maar zij hadden nog geen vijf minuten gereden, of Grace wendde zich om en hield haar paard in.

— Wat blijft gij toch? riep zij half boos, half lachend. Waarom blijft gij achter mij rijden?

— Omdat het zoo hoort, Miss! De palfrenier of piqueur rijdt op een afstand van twee paardenlengten achter zijn meester, dat is een voorschrift, dat reeds van Richard Leeuwenhart dateert.

— Maar het raakt mij niet wat Richard Leeuwenhart

deed, riep Grace uit, kom naast mij rijden!

— Ik verzeker u, Miss, dat het tegen de gebruiken is, gij zoudt aldus de etikette in het gelaat slaan!

— Welnu, dan sla ik haar in het gelaat! Met etikette wil ik niets te maken hebben! Ik doe wat mij bevalt, en ik neem van niemand lesjes aan! Zeker niet van menschen die mij wild vreemd zijn, en die maar al te gaarne aanmerkingen zouden willen maken op de dochter van den parvenu.

— Ik verzeker u, Miss, dat gij u aldus onmogelijk in Hyde Park zoudt kunnen vertoonen, hield Raffles vol. Men zou er u met den vinger nawijzen.

— Laat men dat doen! Ik verzoek u naast mij te komen!

— Miss, ik doe u opmerken.....

— Dan beveel ik het u.

Raffles boog licht, en bracht zijn paard naast dat van het eigendunkelijke jong meisje.

Geruimen tijd reden zij zoo zwijgend voort.

Van tijd tot tijd wierp Grace een blik op den man naast haar, die in den zadel zat als een jonge vorst en als had hij zijn geheele leven niets anders gedaan.

— Hoe komt het eigenlijk, dat gij zoo goed kunt paardrijden, Philip? vroeg zij.

— Ik ben cow-boy geweest, Miss. Piqueur van een circus, kunstrijder en zoo al meer!

— Gij moet dan wel een zeer wisselvallig leven achter den rug hebben?

— Inderdaad, Miss — zeer wisselvallig.

— Houdt gij van paarden?

— Op honden na, zijn zij de eenige wezens, die het waard zijn dat men van ze houdt, Miss!

Met een ruk wendde het jonge meisje haar gelaat naar dat van den ruiters naast haar, dat strak en ernstig stond.

— Dat meent gij toch zeker niet?

— Ik meen het integendeel zeer ernstig, Miss. Een hond bedriegt ons niet, een hond is trouw tot in den dood, een hond heeft ons lief om onszelf wille, en dat kan men van menschen maar heel zelden zeggen.

Grace hield blijkbaar met moeite een opmerking terug, die haar op de lippen zweefde.

Toen reden zij, zonder veel te spreken, bijna een uur, nu eens in draf, dan weder in stap voort, totdat zij het Regentspark bereikt hadden, waar het op dat vroege morgenuur nog zeer stil was, vooral ook omdat de meeste ruiters zich bij voorliefde in Hyde-Park ophielden.

Grace snoof met welbehagen de bedwelmende lucht van de meidoorns en hyacinten op.

Haar wangen waren hooger gekleurd, en haar ademhaling ging snel, haar mooie blauwe oogen schitterden en haar fijne neusvleugels trilden van het genot, dat de snelle beweging in de prikkelende ochtendlucht haar verschaftte.

De beide jongelieden hadden zoo eenigen tijd voortgereden, steeds zwijgend, toen er plotseling een haas dwars den weg overstak, vlak voor het paard van het jonge meisje.

Het vurige dier schrikte hevig van deze plotselinge verschijning, steigerde en sloeg eensklaps op hol.

Grace slaakte een gil, waardoor het dier nog meer verschrikte, dat in ijende vaart met haar doorvlood.

Raffles bracht zijn eigen paard aanstonds in gallop en spoorde het met de karrewats aan en trachtte aldus het op hol geslagen paard in te halen. Het jonge meisje rukte tevergeefs aan de teugels, en het was duidelijk, dat zij hare bezinning verloor.

Nog een oogenblik, en het woest hollende paard zou haar hebben afgeworpen!

Raffles dreef zijn eigen rijdier tot de uiterste snelheid aan en juist toen Grace haar bewustzijn dreigde te verliezen en met een wanhopig gebaar de armen omhoog strekte, greep hij met ijzeren vuist de teugels van het hollende dier en bracht het sidderend met schuim overdekt en met woest jagende flanken tot staan.

Grace was zeer bleek.

Zij wankelde, scheen naar steun te zoeken en toen gleed haar ranke lichaam zachtjes in zwijm tegen Raffles' schouder.

Hij wierp een blik om zich heen, alsom naar hulp te zoeken maar er was heinde en ver niemand te ontdekken.

Toen tilde hij het jonge meisje voorzichtig uit het zadel, legde haar voor zich op het paard, steeg toen behoedzaam af, en droeg haar naar den rand van den weg naar een bank, onder een dikke boom met zwaar loover.

Hij bond de paarden aan een tak en wijdde toen al zijn zorgen aan het bewusteloze meisje.

Hij haalde een kleinen flacon met vlugzout uit zijn vestzak, opende het en liet haar aan den inhoud ruiken, terwijl hij haar slapen zachtjes wreef met een paar druppels van een kristal heldere vloeistof, die zich in een ander fleschje bevond.

De uitwerking was verrassend....

Want nauwelijks waren enkele seconden verlopen, of Grace sloeg de oogen op, staarde even verwilderd om zich heen, slaakte een diepen zucht, keek Raffles, die zich over haar had heen gebogen recht in het gelaat, en sloeg eensklaps haar handen om zijn hals.

Raffles wilde zich oprichten.

— Wat doet gij, Miss? vroeg hij, terwijl hij haar handen trachtte los te maken. Gij vergeet wie gij zijt en wie ik ben! Kom toch tot u zelf!

Maar inplaats van hem los te laten, trok Grace het hoofd van den man die over haar gebogen was, nog dichter naar zich toe, en voor hij het beletten kon, had zij haar lippen op de zijne gedrukt.

Zij sloot de oogen, en liet toen haar hoofd weder zachtjes achterover op het harde hout van de bank glijden, terwijl een glimlach om haar mond scheen te spelen.

Raffles had zich opgericht, en keek met duisteren blik op het jonge meisje neer.

Zoo stond hij eenigen tijd onbewegelijk.

Eindelijk opende Grace de oogen weder, keek Raffles aan, en een vlammend rood overtoog haar wangen.

Zij sloeg de handen voor het gelaat en fluisterde bijna onhoorbaar:

— Nu veracht ge mij zeker?

— Neen, Miss, maar toch betreur ik wat gij deed. De liefde is niet iets waarmede men speelt, en gij weet wel dat ik een bediende ben, en gij de dochter van een rijk man! Ik zal dien kus op rekening stellen van uw opwinding en uw schrik — en dit tooneeltje vergeten!

Grace kwam langzaam overeind en streek zich de verwarde haren uit het gloeiende gezicht.

Zij keek Raffles met groote, verwijtende oogen aan.

— Vergeten? Moet het dan vergeten worden?

— Op die vraag kunt gij zelf het best het antwoord geven, Miss! antwoordde Raffles kortaf.

— Maar zijt gij dan van steen? Hebt gij nog niet be-seft, wat er in mij omging? Wilt ge mij zoozeer vernederen, dat ik u met zooveel woorden opbiecht — wat gij zelf wel weet?

— Ik wil daar niet aan denken, Miss! ging Raffles onverbiddeijk voort. Tusschen u en mij gaapt een afstand. Ik ben een man van eer — in dergelijke dingen en ik bezweer u, dat niemand iets zal weten van — het kleine incident van zoeven.

— Dat wil zeggen — dat ge mijn liefde verwerpt? vroeg Grace op zachten toon, de blauwe oogen vol tranen.

— Ik verwerp ze niet, Miss — ik ontken ze! antwoordde Raffles bedaard. Gij zijt nu in een zeer overspannen toestand, maar zoodra gij weder tot u zelf gekomen zijt, zult ge mij gelijk geven — alles moet ons scheiden en niets kan ons met elkander verbinden!

— En denkt gij, dat ge nooit van inzicht zult veranderen?

— Dat vrees ik, Miss!

— Gij zijt toch geen lafaard, hoop ik? riep Grace uit. Neen, zoo kan ik mij niet in u vergist hebben! Maar waarom durft gij dan niet toegrijpen, als gij een man zijt? Schrikt mijn rijkdom u af? Welnu, dan werp ik dien van mij! Ik hecht niet aan geld — sedert een paar dagen hecht ik er niet meer aan! Ik heb sedert wij rijk zijn, vele dozijnen jongelieden leeren kennen, die om mij heen fladderden als motten om de kaars. Het waren verwijfde, opgeprikte sukkel, zonder hersens, zonder geest, alleen pratend over paarden en de nieuwste modes. En reeds aanstonds had ik het besluit genomen, dat ik nooit, nooit mijn hand zou rijken aan zulk een man! Gij vindt het dwaas, dat ik u dat zeg?

— Neen, Miss, ik kan mij uw gedachtengang: er goed voorstellen! En ik waardeer uw gevoelens!

— Toen kwaamt gij, en gij hebt mij aanstonds doen inzien, zonder het zelf te weten, dat liefde met geld niets uitstaande heeft! Zooeven hebt ge mij het leven gered — en gij verbaast u, dat ik mijn gevoelens niet langer kon beheerschen?

— Ik vraag verschooning, Miss, ik verbaas er mij integendeel volstrekt niet over. Wel zou ik vurig gewenscht hebben, dat deze gevoelens nooit bij u waren opgekomen, maar wat ik u bidden mag, tracht u te beheerschen — er naderen menschen en het zal niet gezegd zijn, dat men Miss Grace Piggott op deze eenzame plek te zamen ziet met een piqueur!

Hij reikte het jonge meisje den afgevallen hoed toe, en ging de beide paarden halen.

Hij hielp Grace weder in den zadel en steeg daarop zelf te paard.

Het gelaat van het jonge meisje was nu bleek als marmer.

Maar eensklaps wendde zij Raffles het gelaat toe en vroeg:

— Zeg mij nog een ding — is het werkelijk een zeer ernstige reden, die u belet, gehoor te geven aan een bekentenis, die slechts zeer weinig vrouwen over haar lippen laten komen?

— Een buitengewoon ernstige reden, Miss, dat zweer ik u! antwoordde Raffles met klanklooze stem.

Grace boog het hoofd en sprak geen woord meer gedurende den geheelen rit huiswaarts.

HOOFDSTUK VI.

Een onverwachte gebeurtenis.

Er waren eenige dagen verloop en sedert de voorvallen in het vorig hoofdstuk beschreven.

Noch Grace, noch Raffles waren ook maar met een enkel woord teruggekomen op hetgeen er geschied was.

De Grooten Onbekende ging het jonge meisje zooveel mogelijk uit den weg, en dit viel hem des te gemakkelijker, daar Piggott juist dezer dagen geheel en al beslag op hem legde, teneinde zich door zijn nieuwen, bekwaamen chauffeur te laten onderrichten in de kunst van het besturen eener auto, welke kunst de oorlogswinstmaker niet dan met de grootste moeite scheen te kunnen leeren, zoodat Raffles uit den grond van zijn hart het oogenblik zegende, waarop hij zich van den groot-handelaar in Amerikaansche varkens kon ontdoen, en zelf over zijn tijd beschikken.

Het spreekt van zelf, dat de beide vrienden zich dien tijd zooveel mogelijk ten nutte hadden gemaakt met het oog op hunne plannen.

Zij hadden het geheel, zeer groote huis zorgvuldig bestudeerd, en waren ten slotte tot de conclusie gekomen, dat het misschien niet zoo gemakkelijk zou zijn, die plannen ten uitvoer te brengen als zij aanvankelijk hadden gedacht.

De heer Piggott scheen een heiligen schrik voor de heeren kunstenaars van het breekijzer te hebben en had zich een brandkast aangeschaft, die geheel en al in den muur gemetseld was, en wel een beleg scheen te kunnen verduren.

Hij nam de sleutels steeds mee naar zijn slaapkamer, die bewaakt werd door een nijldigen bulldog, terwijl er bovendien in het geheele huis alarmseinen aanwezig waren.

Raffles en Charly waren nog bezig, te wikken en te wegen over de beste middelen om al deze hinderpalen te boven te komen, toen er iets geschiedde, hetwelk al hunne berekeningen in de war scheen te zullen sturen en heel wat opschudding veroorzaakte in het weelderige

huis in Covent Garden.

Raffles had des avonds de geheele familie in de splinternieuwe Limousine naar de opera moeten rijden en haar weder afgehaald.

Het was vrij laat, toen het gezin zich ter ruste begaf, na een souper in de kleine eetzaal.

Raffles zag den wagen vluchtig na, stofte er het vuil af en begaf zich toen op zijn beurt naar zijn slaapkamertje, dat boven de garage was gelegen.

Tegen zijn gewoonte kon hij den slaap maar niet vatten en wentelde zich geruimen tijd om en om op de harde matras.

Eenklaps — het was omstreeks half drie in den nacht — ving zijn scherp gehoor een geluid op, dat uit de garage onder hem scheen te komen, en waarvan hij zich den aard niet aanstonds kon verklaren.

Maar zijn instinct waarschuwde hem, dat dit geluid niets goeds beduidde.

In een oogwenk zat hij overeind, en luisterde aandachtig toe.

Ja — het was het geluid van een metalen voorwerp over hout of steen!

Er viel niet aan te twijfelen — er waren daar beneden lieden, die aan de deur van de garage morrelden die op het park achter het heerenhuis uitkwam!

Hoezeer de nachtelijke bezoekers zich ook inspanden — het was hun niet mogelijk, zoo geruischloos te werken, dat het aan de scherpe ooren van den Grooten Onbekende ontging!

— Daar schijnt concurrentie op komst te zijn! mompelde Raffles in zichzelf. Ik geloof, dat het tijd wordt, John Raffles, een spaak in het wiel van die heeren te steken! Dat zou wat al te dwaas zijn, dat zij hier den room van de melk zouden scheppen.

Raffles liet zich uit zijn krib glijden en trok snel eenige kleedingstukken aan.

Hij greep zijn revolver, overtuigde zich, dat zij gela-

den was, en stak het wapen bij zich, evenals zijn electriche zaklantaarn.

Hij opende zoo behoedzaam mogelijk de deur, die op het smalle portaal uitkwam, waarvan een trap onmiddellijk naar de garage voerde en luisterde scherp toe.

Toen boog hij zich zoover hij kon over de leuning, teneinde een blik in de garage te slaan.

Hij kon juist de deur zien, welke hij zelf stevig gesloten had, en welks slot de inbrekers — want dat waren zij, daaraan behoefde men niet te twifelen — trachtten te forceeren.

— Ik tel daar zes man, bromde Raffles voor zich heen. Het verwondert mij, dat ze niet aanstonds met een halve compagnie zijn gekomen! En allen gemaskeerd, nu het wordt tijd, dat ik handelend optreed! Over tien minuten kunnen zij de deur geopend hebben.

Hij sloop weder naar zijn kamer, deed de deur zorgvuldig op slot, opende behoedzaam het raam en klom naar beneden met behulp van het latwerk, dat tegen den muur was aangebracht, teneinde te dienen als steun voor den wilden wingerd waarmede de tuinman voornemens was de geheele garage te laten begroeien.

Spoedig had hij den beganen grond bereikt.

Hij bukte zich, opdat men hem door de ramen van de garage onmogelijk zou kunnen zien en sloop langs den muur van het gebouw naar een smal tuinpad, vanwaar hij langs een omweg naar de villa snelde.

Het kostte hem eenige moeite te worden binnengelaten door de huishoudster die in het sousterrain sliep en op wier kamervenster hij zachtjes geklopt had, maar ten slotte begreep de oude dame toch, dat er een of ander gevaar dreigde.

Zij opende de zwaar gegrendelde tuindeur en deed zich nu aan Raffles voor in de gedaante van een tanige vrouw van middelbaren leeftijd, zeer dor en zeer lang, met papillotten in het haar en gewikkeld in een hemelsblauwe peignoir, die zij krampachtig met beide handen gesloten hield, in de geheel overbodige vrees, dat de jonge chauffeur iets van haar lichamelijke bevalligheden te bespeuren zou krijgen.

Raffles sloot de deur aanstonds weder achter zich, en stelde de huishoudster met eenige fluisterende woorden op de hoogte.

Deze slaakte een flauwen kreet en scheen aanstalten te willen maken om in zwijm te vallen, maar Raffles greep haar tamelijk ruw bij den arm, schudde haar eens heen en weder, en zeide kortaf:

— Wat ik u bidden mag, Miss, geen flauwtjes! Dat

is ouderwetsch en het helpt ons niet verder! Er moet aanstonds gehandeld worden, want over vijf minuten kunnen de heeren hier zijn! Ga onmiddellijk een paar bedienden, vooral mijn vriend Hudson, den jongen huisknecht halen! Ik weet wat hij waard is en ik kan op hem rekenen. Ik zal zelf mijnheer Piggott wel gaan waarschuwen. De bedienden moeten samen komen in de vestibule, bij de groote trap! Geen licht en leven, denk daar om! Haast u wat!

De stem van Raffles had zoo bevelend geklonken, dat de huishoudster er niet aan dacht een tegenwerping te maken.

Zij vloog weg, alsof duizend duivels haar op de hielenvaten, maar men kan met gerustheid verzekeren, dat deze ijver voor een groot deel is toe te schrijven aan den wensch, om maar zoo spoedig mogelijk uit de buurt te komen van de noodlottige tuindeur, waardoor wel aanstonds de vreeselijke inbrekers zouden binnentreden!

Ook Raffles liet geen tijd verloren gaan.

Hij liep als een haas de trap op, en bereikte zoo de eerste verdieping waar zich het slaapvertrék van den heer des huizes bevond, hetwelk onmiddellijk aan dat van zijn echtgenoot grensde.

Weliswaar lag de bulhond voor de deur, en 't dier werd ook aanstonds wakker, maar hij dacht er niet aan, den chauffeur onvriendelijk te bejegenen! Daartoe was hij reeds te vaak met hem meegereden in de auto.

Integendeel — hij kwam kwispelstaartend naar hem toe en wreef zijn kop met de dreigende slagstanden liefkoozend tegen zijn beenen.

Raffles trad op de deur toe en klopte aan.

Hij moest zijn kloppen nog eenige malen, telkens luid, herhalen alvorens een stem, dik van slaap op knorrigen toon vroeg:

— Wat is er aan de hand? Wie is daar? Is er brand?

— Het scheelt niet veel, mijnheer — er zijn inbrekers! antwoordde Raffles lakoniek.

Achter de gesloten deur klonk een gesmoorde kreet, waarin schrik en woede te hooren waren en dadelijk daarop kraakte het kostbare mahoniehouten ledikant en werden er zware voetstappen verneembaar.

Het knappend geluid van een schakelaar die wordt omgedraaid was hoorbaar en daarop werd de deur geopend en verscheen het gelaat van den heer Piggott in de opening, dat misschien voor het eerst van zijn leven iets als een menschelijke uitdrukking vertoonde, namelijk die van den grootsten angst.

Hij stelde vlug achter elkaar een geheele reeks van vragen, waaraan Raffles spoedig een einde maakte met de opmerking:

— Ik weet alleen, dat zij op weg hierheen zijn, mijnheer Piggott, en dat zij denklijk op de hoogte zijn van de inrichting van het huis. Zij zullen zich dus wel naar uw werkkamer begeven. Gij hebt niets anders te doen, dan u te wapenen, uw zoon Harry te waarschuwen en uw in hinderlaag te leggen!

— Gewapend?

— Gewapend!

— Met een revolver?

— Dat zou ik u tenminste aanraden! Ik vrees dat een wandelstok te weinig uitwerking zal hebben!

De heer Piggott brak in een zenuwachtig gejammer los en wong zich de handen.

— Dat zal ik nooit over mijn hart kunnen krijgen! kreunde hij. Ik weet nauwelijks hoe een revolver er uit ziet — en ik weet zeker dat ik mij zelf zou verwonden!

Raffles haalde onmerkbaar de schouders op en hernam met nauwelijks verholten minachting:

— Het komt er ook niet erg op aan, mijnheer Piggott, denkt gij, dat ik op uw zoon kan rekenen? Kan hij een revolver hanteeren?

— Ja — neen..... ja toch! Ik weet niet meer wat ik zeg, jammerde Piggott, over zijn geheele lichaam sidderend. Wat een toestand! wat een toestand! die hyena's, die bloedhonden! Ik zal de politie op hen afzenden! Zij moeten allemaal gehangen worden.

Raffles hief met een ongeduldig gebaar de hand op.

— Daartoe komt het zeker niet, mijnheer Piggott, als wij als twee oude wijven blijven praten — neem mij niet kwalijk, dat ik de opmerking maak! Ik zal dan maar...

Het geluid van een deur die openging, deed hem ophouden en het hoofd omwenden.

Aan de overzijde van de gang. keek het blondgelokte hoofd van Grace om de deurkier.

Haar blauwe oogen stonden verschrikt en keken de beide mannen beurtelings vragend aan.

— Wat is er toch te doen, papa? vroeg zij toen. Ik kan u in mijn kamer hooren schreeuwen! Gij zijt toch niet ziek? En wat doet gij hier, Philip?

— Het heeft niets te beteekenen, Miss, antwoordde Raffles. Er zijn zes inbrekers op weg van de garage hierheen, ik zou hen gaarne allen willen vangen — en dat is alles!

— Dat is alles! jammerde Piggott. Vindt gij het soms

niet genoeg? Ik ga aanstonds om de politie telefooneeren!

— Dat is een voortreffelijk plan, mijnheer Piggott, hernam Raffles, wiens geduld ten einde liep, maar wacht daar dan mede, tot wij de boeven gevangen hebben! De politie kan hier toch niet tijdig genoeg aanwezig zijn, en door uw luid misbaar zouden de inbrekers op hun qui vive zijn en wegloopen!

— Maar laat hen dan toch wegloopen! riep Grace uit, van wie nog steeds niets anders zichtbaar was dan het bleeke gezicht.

Raffles wierp haar een zonderlingen blik toe.

— Laten wegloopen, Miss? Ik denk er niet aan! Neen, neen ik sta er op dat zij allen geknipt worden!

— Maar waarom dan toch?

— Waarom? Wel, laat ons zeggen, uit liefde voor de maatschappelijke orde! Maar nu hebben wij genoeg gepraat! Ik verzoek u dadelijk weder in uw kamer te gaan, Miss, en u zoo stil als een muisje te houden. En gij zult wel zoo goed zijn hetzelfde te doen, mijnheer Piggott.

— En als ze mijn kamer binnendringen?

— Ik verzeker u dat het zoover niet zal komen! Houdt u doodstil — dat is alles wat ik van u verlang.

Zonder een antwoord af te wachten, duwde hij den millionair hardhandig weder in de kamer terug en sloot de deur.

— Gaat gij hen dan alleen opwachten? vroeg Grace bevend.

— Met mijn vriend, een paar bedienden en uw broeder, Miss!

— Met mijn broeder? herhaalde Grace spottend. Aan hem zult gij weinig hulp hebben, — zàg! Hij is zeer sterk in het uitvinden van een nieuw reukwatertje of in een nieuwe wijze om schoenveters te strikken, maar ik geloof dat het met zijn heldenmoed niet geheel en al in orde is.

— Welnu, Miss — dan zullen wij het met behulp van bedienden, of anders alleen opknappen!

— Zult gij — zult gij voorzichtig zijn, Philip?

— Ik zal hen behandelen, als ware zij van porcelein, Miss, antwoordde Raffles met een buiging.

— Gij drijft den spot met mij — gij weet zeer goed wat ik bedoel! hernam Grace verwijtend.

— Dan wil ik u alles beloven wat gij verlangt, Miss, op voorwaarde, dat gij uw kamer weder sluit, en niet opent voor ik u kom waarschuwen!

— Ik zal alles doen, wat gij zegt, Philip, klonk het zachtjes, en daarop ging de deur dicht.

— Oef! Het werd tijd! bromde Raffles. Vrouwen en laffe kerels geven elkander niet veel toe — zij zouden ons door hun jeremiades de prachtigste gelegenheden ongebruikt laten doen voorbijgaan. Ik zal dien heldhaftigen jongen snuiter dan ook maar niet eens wakken — hij zou mij maar in den weg loopen.

Raffles ijlde de trap af en kwam juist in de vestibule aan, toen Charly daar reeds verscheen aan het hoofd van een drietal mannelijke bedienden.

Raffles knikte goedkeurend.

— Dat is bijna een leger! zeide hij zachtjes, terwijl hij de bedienden monsterde, jonge, krachtige snuiters, die blijkbaar niet voor een klein geruchtje vervaard waren.

Een hunner had zich van een revolver voorzien, terwijl de beide anderen ieder een dikken stok in de hand hielden.

De huishoudster stond bleek en bevend op den achtergrond.

— Luister eens, vrienden, zeide Raffles zachtjes. Wij zullen de bezigheden een weinig verdeelen. Gij daar met uw revolver blijft hier in de vestibule, waar de indringers langs moeten komen, en stelt u verdekt op, zoodat gij hen goed in het oog houdt. Gij laat hen kalm de trap opgaan, en snijdt hun aldus den terugweg af, ingeval zij mochten willen vluchten. De overigen gaan met mij mee naar boven en stellen zich daar op verschillende punten verdekt op. Wat u betreft, Miss — men zegt, dat het uitzicht van een der zolderkamers zeer schoon is, over een uur begint het reeds langzamerhand te dagen, en gij hebt hedennacht een zeldzame gelegenheid om van dat observatie-punt de zon te zien opkomen. Ik meen hier niets onvriendelijks mee, maar gij zult wel begrijpen, dat het wat lastig zou zijn als onze plannen in duigen vielen doordat gij wat al te voorbarig en luidkeels uiting zoudt geven aan uw gevoelens!

— Staat gij er voor in, dat zij niet op zolder zullen komen? vroeg de oude dame, sidderend als een espenblad.

— Ik verzeker u dat zij niet verder zullen komen dan de eerste verdieping, Miss!

Na deze verzekering verdween de huishoudster met een snelheid alsof zij uit een kanon was weggeschoten.

De bediende met zijn revolver verschool zich achter een sofa met hoogen rug, die in de groote vestibule stond, en Raffles en de overigen gingen de trap op.

Raffles moest nog eenmaal den heer des huizes lastig vallen om de sleutels van de werkkamer, waarin de groote brandkast stond en opende hiermede de deur.

Met Charly en een der twee overige bedienden stelde hij zich verdekt op in het groote vertrek en de beide anderen werden ieder aan een einde van de gang opgesteld, een bij de trap die naar de tweede verdieping voerde.

Het werd weder doodstil in het groote huis, nadat alle maatregelen waren genomen.

En het was niets te vroeg, want een oogenblik later vernam het scherp gehoor van Raffles onder in het huis een zacht gerucht, omtrent welks aard hij zich niet kon vergissen — er werd een ruit uit een deur gesneden!

Er verliepen tien minuten, en toen klonken er sluipe voetstappen op de gang, die langs de werkkamer liep.

Daarop een zacht krassend geluid van metaal over metaal — men was bezig aan het slot van de gangdeur.

Raffles en Charly stonden naast elkander, zich zoodicht mogelijk tegen den muur drukkend, terzijde van een zeer groote boekenkast, die naast de deur stond.

Eindelijk schenen de pogingen van de inbrekers belood te worden.

De gangdeur draaide zachtjes om haar hengsel en daarop drong er een flauw schijnsel het groote vertrek binnen.

Enige stemmen fluisterden zachtjes; en toen traden er achter elkander een half dozijn mannen het vertrek binnen.

Maar alvorens zij een onderzoek hadden kunnen beginnen, werd het vertrek daghelder verlicht!

Raffles was te voorschijn gesprongen en had den schakelaar van het electrische licht omgedraaid.

Tegelijkertijd klonk zijn bevelende stem:

— Handen op!

En aan dit bevel werd kracht bijgezet door drie revolvers die dreigend op de bandieten gericht waren, want de bediende was nu ook te voorschijn gekomen van achter het gordijn, dat hem verborgen had gehouden.

Een oogenblik stonden de gemaskerde inbrekers als door schrik verlamd.

Maar toen waren twee hunner met een kreet van woede en teleurstelling en die het dichtst bij de deur stonden met een sprong weer uit het vertrek.

Een paar seconden later klonk een schot, gevolgd door het bonzend geluid van een vallend lichaam en

een zware vloek — de vluchtelingen waren waarschijnlijk in hun verderf geloopen.

De vier inbrekers waren nog zoo versuft van schrik, dat zij er zelfs niet aan dachten om tegenstand te bieden.

Zij werden achtereenvolgens door Charly en den bediende geboeid en daarop weggeleid, om ieder in een afzonderlijk vertrek te worden opgesloten met slechts een enkele deur, die stevig op slot werd gedaan.

Het bleek, dat een der vluchtelingen ernstig aan den schouder getroffen was, terwijl de zesde door een harden slag op het hoofd was neergezegen.

Dit geheele tooneel had zeker niet langer dan tien minuten geduurd, en nogmaals een kwartier later waren de zes inbrekers als rijpe vruchten door de politie geplukt, maar niet dan nadat zij hun maskers hadden

moeten afdoen, een plechtigheid, waarbij Raffles wel zorgde aanwezig te zijn!

Nauwelijks was de politieauto met de zes schelmen verdwenen of mijnheer Piggott, die bijzondere blijken van moed had gegeven van het oogenblik af, dat de inbrekers goed en wel onschadelijk waren gemaakt, kwam op Raffles toe, greep zijn hand, en zeide aangedaan:

— Philip — je bent een held! Je hebt mij voor een zeer ernstig finantieel nadeel behoed — ja, misschien heb je ons leven wel beschermd! Je kunt er van op aan dat ik het nooit vergeten zal, en je zult zien, dat je niet met een ondankbare te doen hebt! Je loon was immers vastgesteld op 2 £ sterling in de week? Welnu, van heden af krijg je drie shillings opslag.

HOOFDSTUK VII.

Begin van uitvoering.

Den volgenden dag had Charly gelegenheid Raffles eenige oogenblikken in de garage te spreken.

— Wel, dat was vannacht een aardig intermezzo, begon de jonge man glimlachend.

— Ja, het was zeer interessant! zeide Raffles.

— En het heeft je ook geen windeieren gelegd, Edward, denk toch eens aan! Drie shillings opslag in de week, waar moet je met al dat geld heen!

— Ja, het was een vorstelijk gebaar, zeide Raffles ironisch. De goede man schijnt zich zelf en zijn familie niet zeer hoog te taxeeren. Hij is dus niet alleen een parvenu, wat ik desnoods nog zou kunnen vergeven, maar hij is ook een vrek, en dat is onvergeeflijk!

— Alles goed en wel — maar zijn dochter heeft alles ruimschoots vergoed door haar vriendelijkheid. Je moet nu een opmerking ten goede houden, Edward!

— Laat eens hooren!

— Ik geloof, dat Miss Grace een goed oogje op je heeft! Nee, dat is nog veel te zwak uitgedrukt — zij is smoorlijk verliefd op je!

Raffles haalde de schouders op.

— Het is mogelijk, zeide hij koeltjes. Ik heb er geen

acht op geslagen.

— Neen, jij slaat nooit acht op dergelijke dingen! riep Charly verontwaardigd uit.

— En dat is ook maar heel goed, mijn jongen, anders zou ik mijn beroep vaarwel moeten zeggen! Men kan geen twee meesters dienen, en mijn beroep gaat mij boven een liefdesavontuurtje!

— Maar bij Grace is het heel iets anders dan een liefdesavontuurtje, hernam Charly. Ik ben er vast van overtuigd, dat zij je oprecht lief heeft, en desnoods al haar rijkdommen zou willen prijsgeven om eenvoudig de vrouw van een chauffeur te worden!

Raffles ging vlak voor Charly staan met de handen in de zij, en keek hem strak aan.

Toen vroeg hij kortaf:

— En is zoo iets mogelijk, denk je?

— Mogelijk? Ja, zie eens hier — dat is te zeggen — stamelde Charly. Ik moet erkennen, dat.....

— Je moet erkennen Charly, dat het kortweg onbestaanbaar is! Dat het te dwaas is om alleen te loopen! Ik ben inderdaad geen chauffeur, en er valt dus niet met mij weg te loopen! Ik ben John Raffles, en als

Miss Grace dat wist, zou zij zich van mij afwenden — wat ik heel natuurlijk zou vinden, en wat ik ook niet anders begeer!

— Maar wie weet welk een vreeslijke slag het voor haar zou zijn, als je heen gaat, hernam Charly zachtjes.

— Je overdrijft. Men kan hier hoogstens van een teleurstelling praten. Het is een gril van een jong meisje dat vandaag op den chauffeur, morgen op een operatenor en overmorgen op een film-held verliefd wordt — men noemt dat met een enkel woord kalverenliefde, geloof ik. Je wilt toch hoop ik niet zeggen, dat ik misbruik had mogen maken van de gevoelens die ik bij Miss Grace schijnt te hebben opgewekt?

— Ik acht het zeer hoog in je, dat je het niet gedaan hebt, Edward! zeide Charly eenvoudig, terwijl hij Raffles de hand toestak. Maar vertel me spoedig iets van je plannen, want ik kan ieder oogenblik geroepen worden.

— Je hebt gelijk — het is tijd, dat wij eens aan ons zelve denken!

— Zullen wij herhalen wat aan die zes schavuiten van gisternacht mislukt is?

— Neen, ik geloof, dat ik een beter plan heb.

En daarop oelde Raffles den jongen man in korte trekken mede, wat hij van plan was.

Charly luisterde aandachtig toe, schudde van tijd tot tijd het hoofd, maar scheen zich toch tenslotte te verzoenen met Raffles' voorstel.....

Omstreeks zes uur in den avond liet Piggott de grasgroene auto voorkomen, teneinde met zijn echtgenoot een korten rit te maken, zooals hij zeide, tot bevordering van de spijsvertering, maar inderdaad, omdat hij er niet genoeg van kon krijgen, de Londenaren met zijn peperdure auto de oogen uit te steken.

Maar nauwelijks waren zij een kwartier onderweg, of zij gevoelden zich aangegrepen door een zonderlinge lusteloosheid, een gevoel van duizeligheid, waarvan zij den aard niet aanstonds begrepen.

— Misschien hebben wij wel te veel truffels gegeten, meende mijnheer Piggott blazend.

— Het is niet onmogelijk, want ik kan er volstrekt niet tegen, en wij zijn het niet gewend moet je denken! bevestigde mevrouw.

— Ik zie alles door een nevel — heb jij dat ook?

— Ja, een roode mist... en ik voel me zoo licht als een vogeltje in de lucht!

— Zoo gaat het mij ook! Ik heb een gevoel alsof ik zou kunnen vliegen! zei mijnheer Piggott.

Het denkbeeld dat het machtige lichaam van den heer Piggott zich in de lucht zou kunnen verheffen, kwam hem zelf zoo grappig voor, dat hij in een zenuwachtig lachen losbarstte.

En midden in dat lachen zakte zijn hoofd schuins tegen het kussen weg en bleef hij met open mond, stokstijf liggen.

Mevrouw Piggott wilde iets zeggen, den chauffeur waarschuwen, het portier openen misschien — maar zij had er de kracht niet meer toe!

Zij mompelde nog eenige onverstaanbare klanken en toen werd alles zwart voor haar oogen.

En intusschen reed de auto met onverminderde vaart voort, hoe langer hoe sneller.

De duisternis viel, toen de wagen eindelijk met een gedurfd zwaai een laan insloeg, die naar een afgezonderd liggend huis in Kensington leidde.

Hij stond stil op een soort erf aan alle zijden door hoge muren omgeven.

Aanstonds kwam er een man uit het huis, die snel op de auto toeliep.

Het was Charly Brand.

Hij trad op den chauffeur toe, en vroeg op zachten toon:

— Gelukt?

— Ik heb mij er nog niet van overtuigd, maar ik zou het wel denken anders zou ik wel iets hebben vernomen — en in ieder geval zullen wij er ons aanstonds van op de hoogte stellen!

Hij sprong vlug van den wagen en opende het portier.

Daarbinnen lagen twee lichamen zoo roerloos en stijf alsof zij dood waren.

Raffles bromde tevreden eenige onverstaanbare klanken en zeide toen:

— Het is een voortreffelijk middel — het is volkomen ongevaarlijk en toch is het in staat, den sterksten man binnen enkele oogenblikken voor vele uren aan de gebeurtenissen van dit ondermaansche te onttrekken!

— Het kan dus geen kwaad? vroeg Charly, terwijl hij een blik in de auto wierp.

— Volstrekt niet! De beide goede menschen bevinden zich thans eenvoudig in een toestand van slaap, die ongeveer vier-en-twintig uren zal duren en waaruit zij even frisch ontwaken als bevonden zij zich in hun

slaapkamer. En help mij nu eens even, het waardige paar naar binnen te dragen!

Het was niet zoo gemakkelijk het machtige lichaam van den oorlogswinstmaker uit de auto en binnenshuis te dragen, maar met inspanning van al hun krachten slaagden de beide vrienden er ten slotte toch in.

Daarop was de beurt aan mevrouw Piggott, die heel wat lichter was en na eenige oogenblikken lagen zij vredig naast elkander in een groot, geheel en al van meubelen ontbloot vertrek, op twee matrassen, welke hun tot sponde zouden strekken.

Raffles beschouwde even het opgeblazen gelaat van mijnheer, en het schrale gezicht van mevrouw Piggott, en zeide:

— Mooi zijn zij niet — en edel zijn zij al evenmin, als ik mag afgaan op de wijze waarop zij hun oude dienstmaagd behandeld hebben, en de geweldige belooning aan een man, die een inbraak voorkomen heeft — althans de gevolgen daarvan. Nu, zij zullen er spoedig genoeg voor boeten! Aan het werk, Charly! Wij hebben niet veel tijd te verliezen!

De twee mannen haalden in allerijl de noodige vermomingsmiddelen uit een verborgen kast in een aangrenzend vertrek en begonnen zich toen te verkleeden, waarbij zij de beide bewustelooze menschen tot model namen.

Zorgvuldig ieder plooi'tje, iedere rimpel, ieder puistje in het gelaat bestudeerend, namen zij langzamerhand het uiterlijk aan van den heer en mevrouw Piggott, waarbij aan Charly het twijfelachtig geroegen te beurt was gevallen, de rol van Piggott's betere helft te moeten vervullen.

Na een half uur waren zij gereed en indien op 'dat oogenblik iemand het vertrek ware binnen getreden, zou hij zich met verbazing hebben afgevraagd, of hier een speling der natuur tweemaal een tweeling het aanschijn had gegeven!

En deze gelijkens was te treffender, daar de beide mannen het echtpaar ontgaan hadden van de bovenkleederen, welke zij droegen en zich daarin hadden gestoken.

Raffles had nauwkeurig de zakken onderzocht van het grijsgeruite costuum, hetwelk de heer Piggott bij voorkeur droeg en daaruit een sleutelbos, eenige losse sleutels, wat kopergeld, een portefeuille met brieven en papieren geld, een sigarenkoker en nog eenige andere voorwerpen gehaald, en weer een voor een bij zich gestoken.

— Ziezoo — nu kunnen wij het er gerust op wagen, zeide Raffles, na Charly ter dege te hebben geïnspecteerd. Wij zeggen, dat de wagen onderweg een panne heeft gekregen en dat de chauffeur er onmiddellijk mede naar een herstelrichting gegaan is. Wat jou betreft zijn onze maatregelen reeds van te voren genomen en men weet in het heerenhuis aan de Covent Garden niet beter of je bent op bezoek bij een brave tante! De weg is vrij en wij hebben niets anders meer te doen, dan de rijpe vruchten te plukken!

— En waar blijft de auto?

— Die blijft hier! Alles moet binnen enkele uren zijn afgelopen. Wij gaan dan den wagen weder hier halen en brengen het waardige echtpaar naar een ander huis, bijvoorbeeld naar hun oude woning, die op dit oogenblik nog niet weder door anderen bewoond is. Daar kan het kroost van den rijkard dan zijn ouders gaan afhalen, nadat ik de beide jongelieden per telefoon of met een stadstelegram op de hoogte heb gebracht!

— En als men daarginds den toeleg ontdekt?

— Men zal dien niet ontdekken als wij voorzichtigheid weten te betrachten en geen domme dingen doen! De sleutels die ik in zijn zak heb gevonden zullen het geheele werkje van een gemakkelijke doen zijn, waarvoor ik mij eigenlijk een weinig schaam!

— Alles goed en wel — maar veronderstel nu eens, dat men daarginds toch achterdocht krijgt?

— Je schijnt er op gesteld te zijn, tegenwerpen te maken, zeide Raffles glimlachend. Welnu — als men dat werkelijk doet, dan zullen wij eenvoudig wat haast maken — dat is alles! En wees nu zoo goed om je verdere aanmerkingen bij je te houden tot alles goed en wel achter den rug is. Het is bij tien en miss Grace zal niet weten, waar de oude lui blijven!

Charly zweeg, ofschoon een geheim voorgevoel hem zeide, dat alles toch wellicht niet zoo vlót zou loopen als Raffles het zich voorstelde.

Nadat de deur van het vertrek, waarin zich de beide echtgenooten bevonden, zorgvuldig gesloten was, verlieten de beide mannen het eenzame huis, en brachten daarna de auto in een soort van loods op het erf.

Vervolgens begaven zij zich op den weg, die naar de meer bewoonde stadsgedeelten voerde, waar zij spoedig een auto vonden, die hen naar Covent Garden bracht.

Tijdens den rit hadden de beide mannen hun plan nogmaals uitvoerig besproken en waren overeengeko-

men, dat Charly miss Grace, en indien noodig ook den jongen fat Harry aan de praat zou houden, terwijl Raffles op zijn gemak zijn sleutels zou kunnen beproeven.

Het was reeds bijna elf uur, toen de auto eindelijk stilhield voor het huis van den rijk geworden spekhandelaar.

HOOFDSTUK VIII.

Een onverwachte ontkenning.

Er brak een gevaarlijk oogenblik aan.

Raffles had den huissleutel in het deurslot gestoken en nu traden de beide mannen de hall binnen, die rijkelijk verlicht was, en waar dadelijk de butler met een verschrikt gezicht op het gewaande echtpaar toetrad.

— Lieve hemel, wij zijn zoo ongerust geweest, sir! riep de man uit. Miss Grace dacht er reeds aan, naar de politie te telefoneeren!

Raffles dankte zijn goed gesternte, dat het zoo ver niet gekomen was, en bemerkte tevens tot zijn blijdschap, dat zijn vermomming en die van Charly blijkbaar uitnemend was.

De butler koesterde niet de minste achterdocht — dat was duidelijk te zien!

— Het heeft niets te beteekenen! zeide Raffles op geruststellenden toon, terwijl hij op bewonderenswaardige wijze de stem van Piggott nabootste. Wij hebben een klein ongeluk gehad met de auto en de chauffeur is er mede naar een reparatieinrichting gegaan. Waar is miss Grace nu?

— Op haar kamer, sir!

— Ga haar dan maar dadelijk opzoeken, vrouw! zoo wendde Raffles zich tot Charly. Maar wacht — ik zal wel medegaan — dan kan zij zich met eigen oogen overtuigen, dat ook mij niets overkomen is!

Raffles ontdeed zich van zijn overjas en volgde Charly, die zich reeds op weg naar de kamer van Grace had begeven.

Toen zij daar binnentraden, zat het jonge meisje in een hoekje van de sofa bezig met het lezen van een boek.

Zij sprong met een kreet van vreugde op, toen zij hare gewaande ouders zag binnen treden en vloog Raffles om den hals met een onstuimigheid die hem bijna het evenwicht had doen verliezen.

Vervolgens kwam Charly aan de beurt.

— O, wat ben ik blij, dat u er weer is! riep Grace uit. Ik begon mij werkelijk al ongerust te maken! Waar is u toch geweest?

— Nergens, kindje! antwoordde Raffles. De zaak is, dat wij een ongeluk met den wagen hebben gehad!

— Lieve hemel! toch niet ernstig, hoop ik?

— Neen, een botsing met een anderen wagen, dat is alles!

— En — Philip? Waar is hij?

— Naar een reparatieinrichting!

— Er is hem toch niets overkomen? hij is toch niet gewond? vroeg Grace op een toon van angst, die Charly niet ontging, maar die Raffles volmaakt onverschillig scheen te laten.

— Hij is zoo gezond als een visch, meisje! antwoordde Raffles kalm. Over een uurtje zal hij wel terug zijn, want hij wilde met alle geweld persoonlijk den wagen geheel en al nazien! En ga nu maar naar bed, want het is hoog tijd!

— Nog lang niet, vadertje! riep het jonge meisje lachend uit. Ik heb nog wat te bepraten met mama!

— Met mij? vroeg Charly benauwd.

— Ja, ik moet bepaald dadelijk met u spreken, moedertje!

— Kan dat geen uitstel dulden?

— Geen minuut! U mag het mij niet weigeren, mama! Het is van groot belang.

Raffles wierp Charly een snellen blik toe, die niet kon worden misverstaan.

De jonge man begreep, dat hij het verzoek moest inwilligen, waardoor hij aan Raffles gelegenheid zou geven, op zijn gemak het werkvertrek van Piggott te onderzoeken.

— Nu, goed dan, zeide hij zuchtend ondanks zich zelf. Maar maak het niet te lang, kind, want dit ongeluk heeft mij een weinig overstuur gemaakt!

— Ik beloof het u! riep het jonge meisje uit. En gaat u nu maar heen, vaders! voegde zij er aan toe. Over een uurtje moogt u weder binnenkomen!

— Ik dank je voor die toestemming, Grace! zeide Raffles. Tot straks dan!

Hij wierp Charly nog een veelzeggenden blik toe en verliet daarop haastig het vertrek.

Charly bleef met Grace alleen en later verklaarde hij, dat hij zich nog nooit in zulk een onaangename positie had bevonden.

Weliswaar was het niet zeer licht in het kleine vertrek, en zergde hij er voor, zooveel mogelijk buiten den lichtschijs te blijven van de kleine, electriche staanlamp, die op een klein tafeltje geplaatst was, maar toch hij vreesde ieder oogenblik voor ontdekking van het bedrog, en dan zou zijn toestand en die van Raffles hoogst gevaarlijk worden!

Hij nam in een stoel plaats, die zoo ver mogelijk van de lamp afstond en wendde zich toen tot Grace met de vraag:

— En wat had je me nu te vertellen, dat geen uitstel kan dulden, Grace?

Het jonge meisje antwoordde niet dadelijk, maar liet zich voor Charly op de knieën glijden en hief het gezichtje tot hem op.

Het was opgewonden en bleek tegelijk, en de groote, blauwe oogen schitterden.

Het bleef eenige oogenblikken stil in het vertrek.

[Toen begon Grace met zachte stem:

— Zeg eens, moeder — was vader rijk, toen u met hem trouwde?

Dat was een lastige vraag voor den armen Charly, want hij wist van de vroegere omstandigheden van het echtpaar Piggott niet veel af.

Afgaande echter op de manieren van den spekhandelaar, die nog steeds niet aan overmaat van beschaving leidde, meende hij met een gerust geweten te kunnen antwoorden:

— Niet wat men rijk noemt, kind! Maar waarom vraag je me dat eigenlijk?

— Dat zult u straks wel hooren! Zeg mij eerst — was u zelf dan rijk?

— Ik kind? Ik was zoo arm als Job!

— Dus u hield zooveel van vader, dat het u niet had kunnen schelen, al had u beiden nog veel minder gehad? Al was u straatarm geweest?

Charly dacht over die vraag niet al te lang na en antwoordde, hoewel eenigszins verbaasd:

— Heelemaal niet, kindlief! Ik was dol op je vader, en hij zou zich zoo zeker als iets hebben verdrongen, als ik hem niet genomen had!

— O, wat ben ik daar blij om! riep Grace verheugd uit. Maar zeg eens, mama — wat heeft u een vreemde stem! U is toch niet verkouden of heesch?

Charly verschrakte.

Daar had je het al! Zijn tijdelijke dochter, met een door bloedverwantschap geoeffend gehoor, had het verschil in de stem vernomen!

Hij beheerschte zich echter meesterlijk en antwoordde met voorgewende onverschilligheid:

— Het heeft niets te beteekenen, Grace-lief! Ik heb een beetje koude gevat vanavond, toen wij midden op den weg moesten uitstappen, dat is alles! Morgen is het weer over! Maar vertel mij nu eens liever, waarom je mij zoeven al die vragen hebt gesteld!

— O, ik moet u eerst nog meer vragen, moeder! Ik wil bijvoorbeeld weten, of u vader zoudt hebben genomen, als u heel rijk en hij heel arm geweest zou zijn!

Hier begon Charly lout te ruiken.

Hij was er niet blind voor gebleven, dat Raffles een diepen indruk gemaakt had op de dochter van den spekhandelaar — zooals dat reeds vroeger eenige malen onder andere omstandigheden was geschied.

Het zou dus uitloopen op een soort biecht!

Charly begon zich onbehagelijk te gevoelen!

Hij bevond zich in een hachelijken toestand en lief zag er niet naar uit, of hij zich daaruit zou kunnen redden.

Wegloopen kon hij niet, want dan wierp hij de plannen van Raffles in duigen.

Blijven zitten en de biecht in 's hemels naam maar in ontvangst nemen, was het eenige wat hem te doen bleef!

Hij zuchtte even, en antwoordde toen:

— Ik ben er niet heel zeker van, Grace, maar ik geloof, dat ik dan naar iets beters had uitgezien!

— He, mama! Dat is niets aardig van u! riep Grace met een pruilend mondje.

— Ik kan er niets aan doen, maar het is nu eenmaal zoo!

— Maar dan heeft u vader ook nooit werkelijk lief gehad! riep het jonge meisje uit. Kunt u zich dan niet indenken in den toestand van iemand, voor wie geld niets en liefde alles is?

— Jawel — dat zou wel gaan — stamelde Charly benauwd, en hij wenschte zich op mielen afstands!

— Nu dan, moeder, luister! Ik kan het niet langer verzwijgen, want ik gevoel, dat het mij zou verstikken als ik het nog langer met mij omdroeg, dat geheim, dat mijn leven thans vervult! Ik heb Philip, onzen chauffeur lief!

Charly deed of hij hevig schrok, hetgeen hem tamen natuurlijk afging, daar de mededeeling hem ondanks zijn booze vermoedens toch nog ontstelde, en riep uit:

— Maar ongelukkig kind — dat is toch de zuiverste waanzin! Jij en een chauffeur! Hoe kom je er bij? Denk toch om je prestige, denk om den naam van je braven, ouden vader, wiens grijze haren...

Charly bedacht te laat, dat de heer Piggott in het geheel geen haren meer had, noch grijs, noch van een andere kleur, maar gelukkig redde Grace hem zelve uit de verlegenheid door uit te roepen:

— Daar heb ik aan gedacht, moedertje! Maar ik ben tot de slotsom gekomen, dat mijn eigen geluk toch eigenlijk behoort voor te gaan! Het kan mij niets schelen of Philip arm is, en als hij mij wil hebben...

— Maar dat is het juist! riep Charly zegevierend uit. Dat is het kardinale punt! Misschen wil hij je wel niet hebben!

— Wat! riep Grace met vlamme blikken uit. Zou hij mij durven afwijzen, als ik zeg, dat ik alles, rijkdom, weeld, ouderlijk huis voor hem wil prijsgeven? Dat kan ik niet gelooven!

— En toch komt het voor, Grace! riep Charly haastig uit. Het komt zelfs vaker voor dan jij wel schijnt te denken! Je hebt van die rare stupekoppen!

— Moeder, ik wil niet, dat u zoo over hem spreekt! riep Grace heftig uit.

Maar aanstonds veranderde zij van toon en vervolgde vleiend, terwijl zij zich op de knieën ophief en de handen van Charly greep, voor hij het kon verhinderen:

— Toe, mama! Doe een goed woordje bij vader! Ik heb hem werkelijk lief, met mijn geheele hart! Hij is zoo geheel anders dan andere mannen! Hij is dapper, sterk en trotsch! En ik heb er eerst niet over willen spreken — maar hij heeft mij dezer dagen het leven gered! Tijdens een wandelrit heeft hij mijn paard, dat op hol was geslagen, bij den teugel gegrepen en tot staan gebracht, juist toen ik op het punt stond, uit het zadel te vallen! Ik heb.....

Maar eensklaps hield het jonge meisje op.

Zij had de hand van Charly gegrepen en streeelde

er nu langzaam met haar slanke, goed onderhouden vingers over.

Maar die vingers hielden nu met streelen op.

Zij waren gestuit tegen een zwaren, gouden ring, die een steen van jaspis droeg.

— Hé..... wat is dat voor een ring, mama? vroeg zij verwonderd, een oogenblik afgeleid van het onderwerp, dat haar zoozeer bezig hield. Dien heb ik u nog nooit zien dragen! Waar komt die in eens vandaan?

— Drie dubbele vervloekte ezels! bromde Charly in zich zelf, aan zijn eigen adres. Dat zal je leeren, in het vervolg ook je handen aan een grondige inspectie te onderwerpen, alvorens je zulk een gewaagde rol gaat spelen!

Maar luid zeide hij, op geforceerd grappigen toon:

— Die ring! O, dat is een cadeautje van je vader, dat hij mij onderweg heeft gegeven!

— Vanavond?

— Ja, vanavond!

— Wat vreemd! Die ring is toch niet nieuw! Laat hem mij eens goed bekijken! Het is eigenlijk in het geheel geen damesring! Veel te zwaar en te dik.

Weer hield zij eensklaps op.

Zij had de hand van Charly dicht bij haar oogen gebracht, ofschoon de jonge man alle moeite deed, haar zijn hand te onttrekken.

En nu stond zij langzaam op, streek zich het haar uit het gelaat, scheen ergens ingespanssen over na te denken, verbleekte tot een doodelijk wit en zeide op heeschen toon:

— Wat is dat — wat moet dat beteekenen — die hand — dat is niet de hand van mijn moeder! *Dat is een mannenhand!*

Grace scheen een oogenblik in beraad te staan wat zij zou doen, en wierp een blik op de electriche schel naast de gangdeur.

Maar voor zij daarheen had kunnen snellen, werd die deur geopend en verscheen Raffles op den drempel.

Nu was Lord Lister een groot gelaatskenner en hij zag bij den eersten oogopslag, dat er iets haperde....

Waarschijnlijk had het jonge meisje den toeleg ontdekt, of had Charly zich onwillekeurig verraden.

Zijn blikken gleden snel van den een naar de andere. Hij had een regenmantel omgeslagen en scheen daaronder een tamelijk omvangrijk pak te dragen.

— Ik wilde nog een luchtje gaan scheppen, Grace! zeide hij. Het valt mij zooveel in, dat ik nog een afspraak heb met een mijner oude vrienden.

Grace antwoordde niet, maar staarde Raffles met wijdgeopende oogen aan, de kleine handen op de borst samengevouwen.

Haar stem had een heeschen klank toen zij zeide:

— Maak een einde aan de comédie, mijnheer! Gij behoeft u verder geen moeite te geven — ik heb uw toelag doorzien! Zeg mij, waar mijn vader en mijn moeder zijn, en wat gij met hen gedaan hebt!

Raffles beet zich op de lippen.

Hij begreep wel, dat er iets geschied moest zijn, waardoor het jonge meisje achterdocht had gekregen, of liever zekerheid.

Hij zag wel in, dat hier vlug en doortastend gehandeld moest worden.

Hij wierp Charly een snellen blik toe en hernam op snijdenden toon:

— Ik zie, dat onze rol hier is uitgespeeld, Miss! Gij wilt dus wel veroorloven, dat wij ons terugtrekken! Wat uw ouders betreft — gij behoeft u omtrent hen niet te verontrusten, want zij bevinden zich in volmaakte gezondheid! Over eenige uren zal ik u de plek mededeelen, waar gij hen kunt vinden. Wij nemen nu afscheid van u, en verzoeken u aan uw vader onze groeten over te brengen en hem namens mij, in overweging te geven zijn ontzaggelijke rijkdommen een weinig beter en menschlievender aan te wenden, dan hij tot op heden gedaan heeft!

Charly had zich naast Raffles een plaats gezocht, en de beide vrienden zouden het volgende oogenblik het vertrek verlaten.

Maar een licht gerucht deed hen omzien.

De gang achter hen leek wel gevuld te zijn met menschen!

Daar stond een inspecteur van politie met vier man, daar stonden eenige bedienden, en daar stonden tenslotte de heer Stanley Piggott en zijn echtgenoot in levenden lijve!

Charly verschrok hevig, maar Raffles was er de man niet naar om zijn innerlijke aandoeningen te verraden.

Hij begreep dat hij in een val was geloopt, en dat het op dit oogenblik al zeer moeilijk zou zijn daar uit te geraken.

De vijf politiebeamten hadden zich snel een weg door de andere heengebaand en stonden nu op den drempel van de deur.

Achter hen hoorde men het gejammer der beide echtelieden, nu en dan afgewisseld met een vloek, die van de lippen van den heer des huizes rolde.

De inspecteur van politie trad op den dubbelganger van Piggott toe, zag hem strak aan, en vroeg toen kortaf:

— Gij zijt John Raffles?

— Ik geloof niet, dat het mij zou baten het te ontkennen, antwoordde Raffles ghlmlachend.

— Gij zult dan zeker ook niet durven ontkennen, wat u in deze woning heeft uitgevoerd onder het mom van den chauffeur Philip?

— Ik denk er niet aan, mijn waarde heer! Het doel is zoo helder als glas — ik wilde mijnheer Stanley Piggott, die daar achter u staat, en dien ik wel zou willen verzoeken een weinig minder luid te schreeuwen, bestelen — dat is alles!

— En uw helper? Die zoogenaamde dame naast u? Bekent hij ook?

— Ja, mijnheer, ik refereer mij geheel en al aan wat mijn vriend en collega u zooeven zeide, kwam Charly lakoniek.

— Dan hebben wij niets anders te doen, dan u in verzekerde bewaring te brengen, hernam de inspecteur. Gij zult wel zoo verstandig zijn geen tegenstand te bieden, want gij ziet dat de overmacht te groot is, en ik waarschuw u dat wij gewapend zijn en niet zouden aarzelen van onze wapens gebruik te maken!

— Ik denk er niet aan het u lastig te maken, mijn waarde heer, zeide Raffles bedaard. Alleen zou ik het zeer op prijs stellen, als ge mij een kleine uiteenzetting wilde geven van de wijze waarop gij mijnheer Piggott en zijn waardige echtgenoot hebt ontmoet!

— O, als gij daar op staat — ik zie niet in, waarom ik u de waarheid zou verbloemen! antwoordde de inspecteur. De zaak is, dat ge hier in huis een voorganger hebt gehad, John Raffles! Een der bedienden was een lid van een hoogst gevaarlijke dievenbende.

— Wel wat drommel! Dat noem ik unfaire concurrentie! riep Raffles op verontwaardigden toon. Maar voor het overige moet ik mijn hulde brengen aan dien man die blijkbaar zijn rol voortreffelijk vervuld heeft! En ga nu verder, wat ik u verzoeken mag.

— Die man schijnt u gewantrouwd te hebben, en is u gisteren nagegaan, toen gij uitreed met mijnheer en mevrouw Piggott, waarbij hij zich bediende van een motorrijwiel. Hij heeft u bespied, toen gij, naar gij meendet onopgemerkt, de bewusteloöze lichamen van uw beide slachtoffers een eenzaam huis binnendroeg en heeft, zelf een volleerde boef zijnde, daaruit aanstonds zijn conclusies getrokken! Hij schijnt nauwkeurig te

hebben geweten, wie en wat gij waart, en hij is zijn chef gaan waarschuwen, een geheimzinnig man wiens naam hij ons niet heeft willen noemen! Deze heeft hem vergezeld naar het huis in kwestie, en daar de beide bewusteloozen, nadat de deuren waren opengebroken, een opwekkend middel toegediend, waardoor zij binnen verloop van een kwartier weder tot zich zelf waren gekomen, niet lang nadat gij zelf vertrokken waart!

— Dat is die duivelsche Nicholson geweest, bromde Raffles voor zich heen. Als ik mij hier heelhuids uitred, beloof ik het hem in te zullen peperen.

Daarop vervolgde hij luide:

— De rest kan ik mij wel voorstellen, mijnheer de inspecteur! Die geheimzinnige chef, die tusschen haakjes voor mij niets geheimzinnigs heeft, pakte aanstonds weder zijn biezen, en de gewaande bediende bracht het arme echtpaar op de hoogte, natuurlijk uit wraak omdat nu zijn eigen onderneming spaak was geloopt! En mijnheer Piggott wist natuurlijk niets beters te doen, dan aanstonds naar de politie te loopen! Ik moet trouwens erkennen, dat ik in zijn plaats juist hetzelfde zou hebben gedaan!

Een zwakke kreet achter zijn rug deed hem ophouden. Hij wendde zich om.

Daar stond Grace midden in het vertrek met marmewit gelaat en starende oogen, welke zij onafgebroken op Raffles gevestigd hield.

De woorden schenen slechts met moeite over de lippen te komen, toen zij zeide:

— Het is dus waar... Gij zijt John Raffles?

— Die ben ik, Miss! antwoordde Raffles met een buiging.

— De gentleman-inbreker, op wiens hoofd een prijs van duizend pond gesteld is?

— Dezelfde, Miss! En ik ben overtuigd, dat deze vijf heeren hier reeds in hun vuistje lachen over deze zoo gemakkelijke vangst! Heb ik te veel gezegd, heeren? zoo wendde hij zich tot de politiebeamten.

— Op die vragen zullen wij u niet antwoorden, mijnheer Raffles. Wees zoo goed ons te volgen — de politie-auto staat reeds te wachten.

— Ik ben tot uw dienst mijnheer, antwoordde Raffles met volmaakte hoffelijkheid. Maar sta mij dan toe, aan Miss Grace mijne verontschuldgingen aan te bieden, dat ik haar tegen mijn wil gegriefd heb!

Hij wendde zich tot het jonge meisje en vervolgde ernstig:

— Gij ziet wel Miss, dat ik gelijk had, toen ik zeide

dat — een zeker iets onmogelijk zou zijn! Als gij eerlijk wilt zijn, zult ge moeten toegeven, dat ik mij zelf niets te verwijten heb — tenminste niet in dat opzicht!

Hij maakte nogmaals een diepe buiging tot het jonge meisje en zeide, zich opnieuw tot den inspecteur wendend:

— Maak het kort mijnheer! Wij zijn uw gevangenen. Maar een luide kreet deed hem opnieuw omzien.

Midden in de kamer stond Grace met uitgestrekte armen, als wilde zij een spookverschijning bezweren.

Haar blauwe oogen hadden een donkere tint gekregen en het bloed was tot zelfs uit haar lippen geweken.

— Houdt op! riep zij uit. Niet verder!

Zij snelde naar haar vader, en wierp zich voor hem op de knieën.

— Ik smeek u, vader — laat hem gaan! Hij mag zijn, wie hij wil — maar ik heb hem lief! Laat iedereen het hooren — ik kan niet anders!

Een oogenblik bleef het doodstil in het vertrek.

Het was alsof iedereen het dramatische van het oogenblik gevoelde.

Stanley Piggott was de eerste die zich weder liet hooren.

Hij hief zijn kind op onhandige wijze overeind en zeide:

— Daar kan niets van komen, meisje! Je bent buiten zinnen! Je moest je wat schamen, dat je hier openlijk zooiets durft bekennen! Heb ik je daarvoor een goede opvoeding gegeven? Ben je daarvoor naar een kostschool geweest? En durf je nu hier ten aanhoore van vreemden bekennen, dat je dien man — een gemeenen dief liefhebt?

Hij wilde nog iets zeggen, maar hij hield op en deed verschrikt een stap achteruit.

Raffles was met een paar stappen op hem toe getreden en had hem met zijn eigen vuist in de borst gegrepen.

Zijn gelaat was verwrongen en zijn oogen bliksemde toen hij op heeschen toon zeide:

— Zeg dat niet nog eens, want het zou u berouwen! Ik ben een dief, ongetwijfeld — en ofschoon ik u niet behoef te verklaren, waarom ik steel, zoo zal ik toch niet dulden, dat ge mij den scheldnaam naar het hoofd slingert, dien gij zooeven gebruikt hebt.

Zijn greep werd lossen, en met zijn gewone bedaardheid wendde hij zich tot den inspecteur van politie en vervolgde:

— Voer mij weg! Het heeft lang genoeg geduurd!

— Nooit! gilte Grace woest. Ik wil het niet!

Met een kracht, die men niet bij haar verondersteld zou hebben, greep zij Raffles bij den arm en trok hem met geweld naar een kleine deur, dicht bij een der ramen, en behalve de gangdeur de eenige uitgang van dit vertrek.

Charly was hem op den voet gevolgd.

— Ga hier uit en breng u in veiligheid! riep zij Raffles op smeekenden toon toe.

En nog vóór iemand het had kunnen vermoeden, had zij hem en Charly buiten de kamer geduwd, de deur achter hen dicht geworpen en den sleutel in het slot omgedraaid en in haar zak gestoken.

Charly en Raffles dachten er niet aan, deze gunstige gelegenheid, die hun zoo edelmoedig geboden werd, ongebruikt te laten voorbijgaan.

Zij snelden als hazen een paar vertrekken door, bereikten een zijgang, vlogen de trap af, stormden de vestibule door en rukte de straatdeur open.

Ja, daar stond de politieauto voor het hek met een politie-agent achter het stuurwiel.

Over den grasrand loopend, snelden de beide mannen, waarbij Charly zijn rokken zoo hoog mogelijk moest opnemen, in de duisternis naar het hek.

Zij openden dit geruischloos en waren bij den niets vermoedenden chauffeur van de auto vóór de man goed en wel begreep, wat er gebeurd was.

Raffles lichtte hem als een kind van zijn plaats, terwijl Charly tegelijkertijd den motor aandraaide.

Eenige seconden later vloog het gevaarte met hen weg, terwijl de ongelukkige agent nog spartelend op den grond luidkeels om assistentie riep.....

De volgende aflevering (No. 270) bevat:

Het water, dat doodt.

In den
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,
Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen, onderscheidenlijk van

Raffles
ook wel genaamd Lord Lister, de
gentleman-dief,
in fraai gekleurden omslag.
20 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

Nick Carter,
sensationeele detective-verhalen
in fraai gekleurden omslag
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

Buffalo-Bill
De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld
in fraai gekleurden omslag
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

HET VREEMDENLEGIOEN.

Boeiende schotsen uit het leven van een Hollander in Afrika,
in fraai gekleurden omslag.
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

OORLOG AAN DEN OORLOG.

Actueele Roman door J. C. SCHRODER (BARBAROSSA) en C. BENIMA.
In netten band en gekleurden omslag f 1.25.

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken
en door den Boekhandel.

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

